

Απόστολος Λ. Πιερρής

ΧΩΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

*Αἴτια Χωρολογικά Ιστορικής Γεωπολιτικής
και Γεωπολιτιστικής*

1997

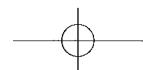
ΜΕΡΟΣ Β'

Περιφερειακά Πεδία Δυνάμεων: ΕΥΡΩΠΗ.

[Τὰ κείμενα γράφτηκαν τὸ 1996 μετά τὴν Κρίση τῶν Ἰμια και δημοσιεύτηκαν σὲ ἑβδομαδιαῖς συνέχειες στὸν “ΕΘΝΙΚΟ ΚΗΡΥΚΑ” Πατρῶν μέχρι το καλοκαῖρι τοῦ ἕτους. Τὸ 1997 προετοιμάστηκαν γιὰ ἔκδοση σὲ μορφὴ βιβλίου χωρὶς ἀλλαγές. Η διαδικασία δὲν ἀλοκληρώθηκε και τὸ βιβλίο δὲν ἐξεδόθη. Δημοσιεύεται ἐδῶ ἐκείνη ἡ προετοιμασία ὡς εἶχε. Λείπουν οἱ χάρτες και τὰ διαγράμματα, τὰ ὅποια θὰ ἀναρτηθοῦν ἀπὸ τὴν ἔκδοση τοῦ 1996 στὴν ἐφημερίδα. Τὸ Κεφάλαιο 25 εἶχε δημοσιευθεῖ στὴν Ἱδια ἐφημερίδα τὸ 1995, ἐνῷ ἔμαινετο ἡ Γιουγκοσλαβικὴ Κρίση. Ἀναρτᾶται ἐδῶ ἀπταράλλακτο. Η ἀρίθμηση τῶν Κεφαλαίων και ἡ σελιδαρίθμηση ἀκολουθεῖ τὸ σχέδιο ποὺ ἄρχισε μὲ τὸ δημοσιευμένο βιβλίο τοῦ πρώτου Μέρους τοῦ ἔργου: Ἀπόστολος Λ. Πιερρῆς, *Χῶρος και Ἱστορία*, Τόμος Α', *Καθολικά Πεδία Δυνάμεων*, 1998.]

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΦ. 13	Η Συγκεκριμένη Μορφή τοῦ Περιφερειακοῦ Εύρωπαικοῦ Δυναμικοῦ Πεδίου: ἡ Νέα Ἀνοδος τῆς Γερμανίας καὶ ἡ Φύσις τῆς Εύρωπαικῆς Ἐνώσεως	217 -231
ΚΕΦ. 14	Αἴτια τῆς Μάταιας Προσπαθείας Ἰσχυροποιήσεως τῆς Διαδικασίας πρὸς Εύρωπαικὴ Πολιτικὴ Ὄλοκλήρωση	232 -236
ΚΕΦ. 15	Στρατηγικὴ τῆς Πολιτικῆς Εύρωπαικῆς Ἐνώσεως	237 -263
ΚΕΦ. 16	Πολιτικὴ Εύρωπαικὴ "Ἐνωσις" καὶ Ἑθνικὴ Ἀνεξαρτησία: ὁ Ἀξων, ὁ Κινητήριος Πυρήν καὶ οἱ Μικρές Δυνάμεις	264 -267

ΜΕΡΟΣ Β'

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΑ ΠΕΔΙΑ ΔΥΝΑΜΕΩΝ: ΕΥΡΩΠΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13.

Ἡ συγκεκριμένη μορφή τοῦ περιφερειακοῦ εύρωπαϊκοῦ δυναμικοῦ πεδίου: Ἡ νέα ἄνοδος τῆς Γερμανίας καὶ ἡ φύσις τῆς εύρωπαϊκῆς ἐνώσεως

Ἡ ἔννοια «Εύρωπη» εἶναι πολυσήμαντη: διαχρίνονται καθαρὰ δύο πόλοι σημασιῶν, ἔνας γεωγραφικὸς καὶ ἔνας ιστορικὸς.

Γεωγραφικὰ ἡ Εύρωπη ἀποτελεῖ τὴν δυτικὴν χερσόνησο τῆς Εύρασίας. Τὰ φυσικά της ὄρια ἔτσι πρὸς τὸν κύριο κορμὸ τῆς μείζονος Ἡπείρου ἐγείρονται στὶς ὁροσειρές (ἀπὸ τὸν Νότο πρὸς τὸν Βορρᾶ) τοῦ Ταύρου, τοῦ Καυκάσου καὶ τῶν Οὐραλίων. Ἡ γεωγραφικὴ Εύρωπη περιλαμβάνει τὴν χερσόνησο τῆς Μικρᾶς Ασίας καὶ τὰ ἐπίπεδα τῆς Ρωσίας.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ Εύρωπη ὡς ιστορικὴ κατηγορία συνίσταται στὴν πολιτική, οἰκονομικὴ καὶ πολιτιστικὴ ὁργάνωση τοῦ χώρου τῆς Βορείου καὶ Κεντρικῆς (γεωγραφικῆς) Εύρωπης μαζὶ μὲ τὸ Δυτικὸ τμῆμα τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας μετὰ τὴν κάθιδο τῶν Τευτονικῶν φύλων. Δύο συνεπῶς εἶναι τὰ βασικὰ συστατικὰ στοιχεῖα τῆς ιστορικῆς Εύρωπης, ἡ Λατινικὴ Δύσις (στὸν γεωγραφικὸ Νότο τῆς Ἡπείρου) καὶ ὁ Τευτονικὸς Βορρᾶς. Τὸ δρίζον χαρακτηριστικὸ τῆς πολιτικοϊστορικῆς Εύρωπαϊκῆς πραγματικότητος εἶναι ἡ μεῖζης καὶ ἀντιπαλότης τῶν δύο αὐτῶν στοιχείων. Κατάλληλη χρονολογικὴ ἀφετηρία ἀναφορᾶς εἶναι ἡ ἀνάδειξις τοῦ Καρλομάγνου ὡς Αὐτοκράτορος τῆς (Δυτικῆς) Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας στὴν Ρώμη τὰ Χριστούγεννα τοῦ 800 μ.Χ.

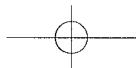
Ἡ προσπάθεια ἑνιαίας πολιτικῆς ὁργανώσεως ὑπὸ κάποια συνεκτικὴ μορφὴ τοῦ Εύρωπαϊκοῦ χώρου ὑφίσταται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μὲ τὴν γέννησι τῆς ιστορικῆς Εύρωπης, καὶ διήκει δι' ὅλης τῆς ιστορίας της. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ εἶναι ἡ δυναμικὴ προβολὴ τῆς Τευτονικῆς ταυτότητας ποὺ εύρισκεται στὴν ρίζα τῆς ιστορικῆς Εύρωπης καὶ ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς προηγούμενης δυναμικῆς ἐκτά-

σεως του Τευτονικού στοιχείου, μὲ τὴν ὅποια αὐτό κατέκλυσε, ἀνέτρεψε καὶ ἀναδιεμόρφωσε τὸ Δυτικὸ τμῆμα τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας στὸν γεωγραφικὸ νότο τῆς Ἡπείρου. Τὸ κέντρο βάρους τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας εἶχε μετατοπισθῆ πλέον κατὰ τὴν ὕστερη φάσι της καὶ πολιτικὰ στὴν Ἀνατολή (ὅπως συμβολίζεται μὲ τὴν ἴδρυσι τῆς Νέας Ρώμης στὴν Κωνσταντινούπολι), σὰν φυσικὴ συνέπεια τοῦ πολιτιστικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ βάρους τῶν χωρῶν περὶ τὴν Ἀνατολικὴ Λεκάνη τῆς Μεσογείου.

Μὲ τὴν Τευτονικὴ ἐπικράτησι στὸ Δυτικὸ Τμῆμα τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ Αὐτοκρατορία διασπᾶται. Τὸ ἔνιατο πολιτικὸ σύστημα, μὲ Ἀνατολικὴ κυριαρχίᾳ ἐπὶ τῆς Δύσεως ἀκόμη καὶ ὅταν ἵσχυε τὸ δικέφαλο ὄλοκλήρωμα (Κωνσταντινούπολις καὶ Ρώμη), ἀντικαθίσταται ἀπὸ δύο χωριστὲς ὄντότητες: τὴν συνεχιζόμενη Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία στὴν Ἀνατολὴ καὶ ἔνα μόρφωμα στὴν Δύσι εἰς ἀναζήτηση τῆς ἀρχῆς πολιτιστικῆς καὶ πολιτικῆς ὄλοκληρώσεώς του. Τὸ βάρος στὸ δυτικὸ τμῆμα τῆς ἡπείρου μετατίθεται ἀπὸ τὸν Νότο εἰς τὸν Βορρᾶ.

Ἡ πρώτη ὁρμὴ ὄλοκληρώσεως τῆς ἱστορικῆς Εὐρώπης ἐκπορεύεται ἀπὸ τοὺς Φράγκους στὸ δυτικώτατο μέσο τῆς γεωγραφικῆς Εύρωπαικῆς χερσονήσου (Βόρειος Γαλλία). Ἡ στέψις τοῦ Καρλομάγνου στὴν Ρώμη ὡς Αὐτοκράτορος ἐκφράζει ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ γεγονός. Ἐδῶ εὑρίσκεται τὸ πρωτότυπο ἐνὸς Γαλλο-Ιταλικοῦ "Ἄξονος ποὺ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸ ἐνεργοποιεῖται, περισσότερο περιστασιακά, στὴν ἱστορία (ὅπως π.χ. κατὰ τοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν Ἰταλικὴ ἐθνικὴ ὄλοκλήρωσι τὸν προηγούμενο αἰῶνα)". Γρήγορα ὅμως τὸ κέντρο βάρους τοῦ ὄλου συστήματος ἴδρυθη στὴν φυσικὴ του βάσι: τὴν καθαυτὸ Γερμανία. Ἔτσι ἀπετελέσθη στὴν ούσια ἡ «Ἀγία Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία τοῦ Γερμανικοῦ "Ἐθνους", ὅπου ἡ ταυτότης τοῦ πράγματος διαδηλοῦται στὸ ὄνομα: Πρόκειται γιὰ τὴν σύζευξι τῆς Ρώμης, ὡς πίστεως καὶ ἴδεολογίας τώρα πλέον, μὲ τὴν Τευτονικὴ πραγματικότητα. Ἔτσι ἐπίσης συνεστήθη ὁ Γερμανο-Ιταλικὸς ἄξων, ποὺ ἐπανελειτούργησε ἐπὶ Bismarck καὶ ἐπὶ Hitler.

Ἄλλα ἡ σύζευξις καὶ ὁ ἄξων Γερμανίας καὶ Ρώμης ἀπεδείχθη ἀσταθῆς. Οἱ μακροὶ ἀγῶνες κατὰ τὸν Μεσαίωνα μεταξὺ Αὐτοκρατορίας καὶ Παπισμοῦ

έκφραζουν άποκαλυπτικά τὸ ἀσύμβατο μεταξὺ τῶν δύο συστατικῶν στοιχείων τοῦ νέου μορφώματος. Ἡ Μεταρρύθμισις καὶ Ἀντιμεταρρύθμισις πιστοποιοῦν τελειωτικὰ τὴν ἐπιχράτησι τῶν κεντρόφυγων ροπῶν στὸ ἐπιχειρηθὲν δλοκλήρωμα. Ἐπισυνέβη καὶ ἡ διαφοροποίησις Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἐνωρίς, μὲ τὴν σύλληψι καὶ ὑλοποίησι καινοφανοῦς μοντέλου πολιτικῆς δργανώσεως, τοῦ Ἑθνικοῦ Κράτους. Ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ἐγκαθίδρυσις καὶ παγίωσις ἐνὸς πολυπολικοῦ συστήματος Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων, ἐκάστης μὲ τὸν οἰκεῖο χαρακτῆρα τῆς.

Τὸ πολυπολικὸ σχῆμα οὐδέποτε ἀνηρέθη ἐπὶ διαρκοῦς καὶ μονίμου βάσεως. Ἡ πολιτικὴ δργάνωσις τῆς ἱστορικῆς Εὐρώπης οὐδέποτε ὑπῆρξε ἐνιαία, μὲ τὴν ἔξαρτησι τῆς δλιγοετοῦς καὶ βιαίας κυριαρχίας τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ Χίτλερ. Τόσο ὅμως τὸ γεωπολιτικὸ «Ἡπειρωτικὸ Σύστημα» τοῦ Ναπολέοντος ὅσο καὶ ἡ «Εὐρωπαϊκὴ Νέα Τάξις» τοῦ Χίτλερ, ἀπεδείχθησαν ἐπισφαλέστατοι, ἀσταθεῖς σχηματισμοί, καρποὶ βίας καὶ μόνον.

Πάντως καὶ στὶς δύο αὐτὲς δλιγόχρονες ἐνοποιήσεις τόσο ἡ Βρετανία ὥσο καὶ ἡ Ρωσσία ἔμειναν ἐκτὸς δλοκληρώσεως.

Μὲ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων, στὴν Γερμανία ἀπέμεινε τὸ εἰδωλο τῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ ὄποιο ἀντὶ νὰ συνιστᾶ τὴν δυναμικὴν ἀρχὴν δράσεώς της, ἀντιθέτως τὴν ἀπεδυνάμωνε καὶ ἐμπόδιζε τὴν ἀσκησι τῆς ἐνεργείας της. Μετὰ μακρὰ περίοδο κυήσεως (στὴν τελευταίᾳ φάσι τῆς ὄποιας καταλυτικὴ δρᾶσι εἶχαν πολιτιστικὲς διεργασίες καὶ πνευματικὸς δργασμός-κίνημα Sturm und Drang) ἐτέχθη τελικὰ ἔθνικὸ Γερμανικὸ κράτος. Εἶναι χαρακτηριστικὸ καὶ ἔξηγεῖται βάσει τῆς ἀνωτέρω ἀναλύσεως, ὅτι οἱ δύο χῶρες ποὺ ἀντεμάχοντο στὸν Μεσαίωνα γιὰ τὴν Αὐτοκρατορικὴ Ἰδέα μὲ Κοσμικὴ ἢ Πνευματική, Γερμανικὴ ἢ Ἰταλικὴ δλοκλήρωσι ἀντιστοίχως, εἶναι οἱ τελευταῖς στὴν Εὐρώπη ποὺ συστάθηκαν ὡς Ἐθνικὰ Κράτη, μόλις τὸ δεύτερο ἥμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος.

Ἄπὸ τὴν σύστασι τοῦ Γερμανικοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους, δ ἀγῶν Γερμανικῆς δλοκληρώσεως τῆς Εὐρώπης ἀποτελεῖ τὴν οὐσία τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας. Ἡ τιτάνια προσπάθεια δὲν εὑωδώ-

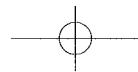
Θηκε και δὲν μπορεῖ νὰ εύοδωθῇ.

Όλες οι άπόπειρες ένοποιήσεως τῆς ιστορικῆς Εύρωπης ἀπὸ τὸν Καρλομάγνο μέχρι τὸν Χίτλερ, ἀπέτυχαν. Υπάρχουν βαθυεργεῖς ἀντικειμενικοὶ λόγοι πολιτιστικοθρησκευτικοί, γεωπολιτικοί και ἐθνικοὶ ποὺ καθιστοῦν ἀδύνατο τὴν πραγματικὴ πολιτικὴ δλοκλήρωσι τοῦ ιστορικοῦ, και πολὺ περισσότερο τοῦ γεωγραφικοῦ, Εύρωπαϊκοῦ χώρου. Τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῶν ἐπὶ μέρους χωρῶν και τῶν βασικῶν ὁμάδων χωρῶν ἀποκλίνουν.

Μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ἡ συστηματικὴ ἀπόκλισις δυναμικῶν συμφερόντων ὑπερεκαλύπτετο στὸν Δυτικὸ ὅσο και στὸν Ἀνατολικὸ τομέα ἀπὸ τὴν ἀναγκαιοῦσα ἔκατέρωθεν στρατηγικὴ σύγκλισι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς φυγροπολεμικῆς Διπολικῆς περιόδου. Παρ' ὅλο τοῦτο ισχυρὲς τάσεις ἐντόνου διαφοροποιήσεως ἐλειτούργουν και τότε: π.χ. ἡ ἈγγλοΓαλλικὴ συνεργασία κατὰ τὴν κρίσι τοῦ Σουέζ, ἡ ἀποχώρησις τῆς Γαλλίας ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ σκέλος τοῦ NATO, ἡ σύμπηξις τοῦ ΓερμανοΓαλλικοῦ "Αξονος, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. Και ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὰ σχίσματα ΡωσσοΓιουγκοσλαβικό, ΡωσσοΑλβανικό, ΡωσσοΚινεζικό, ἡ Τσεχικὴ και Ούγγρικὴ Κρίσις, ἡ ἡ ίδιοτυπα αὐτοκέφαλος ἔξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Ρουμανίας.

Μὲ τὴν κατάρρευσι τῆς Σοβιετικῆς Αὐτοκρατορίας, οἱ κεντρόφυγες δυνάμεις θὰ ἐντείνωνται σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, τόσο λόγῳ τῆς ἐλευθέρας δράσεως τῶν ἀντιτιθεμένων ροπῶν ὅσον και ἐξ' αἰτίας τῆς ὑπάρξεω τοῦ Παγκοσμίου Μονοπολικοῦ Συστήματος Ἰσχύος. Προσπάθεια ἐπιβολῆς ἐνοποιοῦ ἀρχῆς παρὰ τὶς ἀντικειμενικὲς συστατικὲς ἀντιπαλότητες ὀξύνει πάντα τὶς ἀντιθέσεις. Εἳναι ἡ μέθοδος θὰ εἶναι ίδιαιτέρως βεβιασμένη χρονικὰ και δυναμικά, δὲν ἀποκλείεται ἡ πίεσις νὰ φθάσῃ σὲ βαθμὸ ἐκρήξεως και νέου Εύρωπαϊκοῦ πολέμου. Ή Γερμανία ἀντιστρέφουσα τὸν λογικὸ εἰρμὸ τῶν πραγμάτων ἥδη προειδοποιεῖ ἡ ἀπειλεῖ μὲ τὴν ἀνοικτὴ δυνατότητα πολέμου ἐὰν δὲν ἐπιτευχθῇ ἡ Εύρωπαϊκὴ πολιτικὴ δλοκλήρωσις.

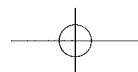
Ἀπὸ τὴν ἐκρηξι τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου μεταξὺ τῶν Συμμάχων τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου εὐθὺς μετὰ τὴν νίκη των ὡφελήθη τὰ μέγιστα ἡ ἡτημένη Γερ-

μανία, όπως άκριβῶς και ἀπὸ τὶς ἀντιπαλότητες τῶν νικητῶν τοῦ Α'. Ἀπὸ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς νέας καταστάσεως ἀπετράπη ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεθοδικῆς ἀποδυναμώσεως τῆς Γερμανίας (Morgenthau Plan). Καὶ ἔτσι δὲν ἔλαχε ἡ Γερμανία τὴν μοίρα τῆς Καρχηδόνος ἢ τῆς Μακεδονίας μετὰ τὶς τελικὲς ἥττες των ἀπὸ τὴν Ρώμη. Τότε ὅμως ὑπῆρχε μία μείζων νικήτρια, ἐνῷ στὸν Α' καὶ Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ὑπῆρχαν μείζονες Σύμμαχοι. Ἐχρειάσθηκαν τρεῖς Μακεδονικοὶ καὶ τρεῖς Καρχηδονιακοὶ Πόλεμοι γιὰ τὴν τελικὴ καὶ ἀμετάκλητη λύσι τῶν ἀντιστοίχων προβλημάτων γιὰ τὴν Ρώμη.

Τὸ σχέδιο τοῦ Στάλιν (Εἰρηνευτικὴ Διακοίνωσις γιὰ τὴν Γερμανία, 10.3.1952) πρὸ τοῦ θανάτου του γιὰ μία ἔξουδετερωμένη Γερμανία ἐκτὸς ἀμφοτέρων τῶν Συνασπισμῶν δὲν ἦταν ρεαλιστικό: γρήγορα ὑπὸ τὶς συνθῆκες τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου οἱ δύο πόλοι θὰ ἐπεδίωκαν ἐκατέρωθεν τὴν οἰκειοποίησι μιᾶς ἰσχυρᾶς Γερμανίας, πρᾶγμα ποὺ θὰ προεκάλει κύκλο συνεχοῦς ἐνίσχυσεώς της. Τὸ σχέδιο τοῦ Στάλιν προϋπέθετε σχέσεις ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης μεταξὺ τῶν δύο Υπερδυνάμεων καὶ ὑποτιθέμενη ἀποδοχὴ τοῦ διπολικοῦ συστήματος ὡς τελεσιδίκου. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τὸ ἴδιο ὡς πρὸς τὴν Γερμανία καὶ μὲ τὴν πραγματωθεῖσα ἱστορικὴ διαδρομή: μία ἰσχυρή, ἐνοποιημένη Γερμανία, χωρὶς ὅμως τώρα ἀντίστοιχο στρατιωτικὸ δυναμικό, τὸ διποτο πιθανώτερα νὰ ἀπέκτα πολὺ ἐνωρίτερα ἐὰν εἶχε υἱοθετηθῆ τὸ σχέδιο Στάλιν. Ὁ διαμελισμὸς τῆς Γερμανίας καὶ ἡ συμπερίληφις τοῦ δυτικοῦ καὶ ἀνατολικοῦ τμήματος στὶς ἀντίστοιχες συσσωματώσεις Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς ἔδρασε εὐεργετικὰ στὴν Γερμανία: τῆς ἐπέτρεψε τὴν ταχύτατη ἀνόρθωσι. Ἡ ἀλματώδης πρόοδος ποὺ ἐσημείωσε ἡ Δυτικὴ ἴδιως Γερμανία, ὡφείλετο ἀκριβῶς στὴν πλήρη καὶ ἀδίστακτο ὑπαγωγή της ὑπὸ τὴν Δυτικὴ Συμμαχία. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς προόδου αὐτῆς ἦταν μόνιμα καὶ εἶναι παρόντα, ἐνῷ ὁ διαμερισμὸς τῆς χώρας ἵσχυε ὅσο ἐπεκράτει τὸ φυχροπολεμικὸ παγκόσμιο Δίπολο. Μὲ τὴν ἄρση τοῦ Διπολικοῦ Συστήματος, ἥρθη καὶ ὁ χωρισμὸς (παρὰ τὴν προσπάθεια χωρῶν καὶ ἡγετῶν, ὅπως ἡ Θάτσερ ἢ ὁ Μιττεράν, νὰ τὸν διατηρήσουν καὶ κατὰ τὴν μεταφυχροπολεμικὴ περίοδο).

Ἡ κατάρρευσις τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ὡς τοῦ ἑτέρου πόλου στὸ Διπολικὸ

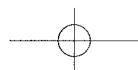
σύστημα διήνοιξε εύρυτατους δρίζοντες περιφερειακῶν ἐπιρροῶν γιὰ τὴν Γερμανία. Ἡ Ρωσσία κατέστη πλέον δύναμις δευτέρας τάξεως ἐντὸς τοῦ παγκοσμίου μονοπόλου τῶν Η.Π.Α. καὶ ἐπομένως κατ' ἀρχὴν συγκρίσιμος πρὸς τὴν Γερμανία, λαμβανομένην ἴδιως μαζὶ μὲ τὸν κύκλο τῆς ἐπιρροῆς της. Ἡ συντριπτικὴ στρατιωτικὴ ὑπεροπλία τῆς Ρωσσίας, ἐλαττουμένης ἀπὸ τὴν στρατηγικὴν τῆς ἀεργύιαν καὶ πολιτικὴν ἀδυναμίαν, κινεῖται πλέον στὴν αὐτὴ διάστασι μὲ τὸ οἰκονομικὸ βάρος τῆς Γερμανίας προσεπαυξανόμενο ἀπὸ τὴν στρατηγικὴν τῆς σημασία στὶς διαδικασίες τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἰσορροπιῶν καὶ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τῆς ἐμβέλεια. Ήδη οὖν τοῦ οἰκονομικοῦ δυναμικοῦ βεβαίως προϋπέθετε ἔνωσι τῶν Γερμανιῶν, τὴν δποία μὲ χαρακτηριστικὴν ἀποφασιστικότητα ἡ Γερμανία ταχύτατα διενήργησε ἔναντι παντὸς τιμήματος.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ Γερμανία πάσχει ἀπὸ τὴν ἀναντιστοιχία μεταξὺ στρατιωτικῆς ἰσχύος ἀφ' ἐνδός καὶ οἰκονομικοῦ μεγέθους καὶ πολιτικοστρατηγικοῦ δυναμισμοῦ ἀφ' ἐτέρου. Γι' αὐτὸν ἔχειάσθη τὸν ΓαλλοΓερμανικὸ "Ἄξονα, ὁ ὅποῖς συνεστήθη μὲν ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ τὴν ἐπικουρήσῃ στὴν ἀνεξαρτησία τοῦ πολιτικοῦ τῆς σχεδιασμοῦ ἔναντι τῶν Η.Π.Α., ἐλειτούργησε δὲ ἐν τέλει καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς Γερμανίας. "Ηδη ἡ Γαλλία ἔχει περιέλθη σὲ δεινὴ θέσι συνεπέᾳ τῆς ἴδιας τῆς τῆς πολιτικῆς. Ἀποτέλεσμα τῆς στρατηγικῆς ἀποδυναμώσεως τῆς εἶναι νὰ χάνῃ ραγδαίᾳ ἐπιρροῇ σὲ παραδοσιακὲς ζῶνες συμφερόντων τῆς, ὅπως στὴν Κεντρικὴν Ἀφρική. "Άλλες σπασμωδικὲς κινήσεις τῆς ἔχουν πλέον περιέλθη στὴν σφαῖρα τῆς ἐσωτερικῆς καταναλώσεως καὶ οὐτοπικῶν ἴδεολογημάτων μεγαλείου.

Ἡ ἄπελπις προσπάθεια πάντως συνεχίζεται ἐδραζομένη στὰ ἴσχυρὰ Γερμανικὰ συμφέροντα.

Στὸ Μανιφέστο τῆς PANEUROPA τοῦ Αὐστριακοῦ Coudenhove-Kalergi (α' ἔκδοσις 1923) διακηρύσσεται:

«Τὸ μέγιστο ἐμπόδιο γιὰ μία πραγμάτωσι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Εὐρώπης συνίσταται ἐδῶ καὶ μία χιλιετία ἀπὸ τὸν ἀνταγωνισμὸ μεταξὺ τῶν δύο πολυπληθέστερων ἔθνῶν τῆς Παν-Εὐρώπης: τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλ-

λίας.

Τὸ Φραγκικό, ἐπομένως ΓερμανικοΓαλλικό, κράτος τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου διεσπάσθη ὑπὸ τὸν υἱὸν του Λουδοβῖκο. Ἀπὸ τὰ τεμάχιά του ἀνεπτύχθη καν Γερμανία, Γαλλία, Ἰταλία.

Ἄπὸ τότε ἀγωνίζονται Γερμανία καὶ Γαλλία γιὰ τὴν κληρονομιὰ τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, γιὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἡγεμονία».

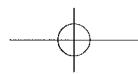
Ἡ παρακμὴ τῆς Εὐρώπης ἐγέννησε τὴν ἵδεα ὅτι αὐτὸ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἀπὸ κάθε μία τῶν δύο ἴσχυροτέρων ἡπειρωτικῶν Εὐρωπαϊκῶν (μὲ τὴν ἴστορικὴ ἔννοια τοῦ ὄρου) χωρῶν χωριστά, μπορεῖ ἵσως νὰ πραγματωθῇ ἀπὸ ἔναν ἄξονα μεταξύ των (Γερμανία, Γαλλία-καὶ Ἰταλία ἀκολουθοῦσα-εἶναι ὁ ἴσχυρὸς πυρὴν τῆς ἀρχικῆς Ε.Ο.Κ.). Τὸ ὄραμα εἶναι «τὸ Φραγκικό, ἐπομένως ΓερμανοΓαλλικό, κράτος τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου».

Μὲ εἰλικρίνεια δμολογεῖται στὸ ἴδιο Μανιφέστο γιὰ τὴν μετὰ τὸν καθοριστικὸ Α' Παγκόσμιο Πόλεμο περίοδο:

«Τὸ οὐσιωδέστατο πάντως εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ΓερμανοΓαλλικῆς κοινῆς μοίρας. Ὁσο ἡ Εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ ἥταν παγκόσμια πολιτική-τὸ χωρίζον ἥταν ἴσχυρότερο ἀπὸ τὸ ἐνοποιοῦν. Σήμερα, ὅπου τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης ἔναντι ἄλλων μερῶν τοῦ κόσμου εὑρίσκεται ὑπὸ κρίσι, συμπίπτουν τὰ Γερμανικὰ καὶ Γαλλικὰ συμφέροντα καθημερινὰ καὶ περισσότερο».

Ἄπὸ τὰ συγκλίνοντα συμφέροντα Γερμανίας καὶ Γαλλίας μετὰ τὴν ἀπώλεια τῆς Εὐρωπαϊκῆς καθοριστικῆς Παγκοσμίου Ἡγεμονίας, ἐξεπήγασε ἐκ νέου ἡ οὐτοπία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως. Ἐξηγοῦνται ἔτσι σαφέστερα τὰ περίεργα ὀνείδη τῆς ἀστραπιαίας Γαλλικῆς Ἡτας στὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο καὶ τοῦ καθεστῶτος τοῦ Vichy.

Ἡ ἵδεα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως εἶναι παλαιὰ στὴν Νεωτέρα Ἰστορία καὶ ἡ σύλλληψίς της ἐξ' ἀρχῆς οὐτοπική. Ὁ Σάρλ Καστέλ, ἀββᾶς ντε Σαΐν-Πιέρ, συμμετεῖχε μὲ τὴν Γαλλικὴ ἀντιπροσωπεία στὶς συνομιλίες γιὰ τὴν Συνθήκη τῆς Ούτρέχτης. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ του ἐδημοσίευσε «Σχέδιο πρὸς διασφά-

λισι τῆς Εἰρήνης διὰ παντός» (1713). Τὰ Εύρωπαικὰ Κράτη ἔπρεπε νὰ ἐνωθοῦν εἰς μία κοινωνία Ἐθνῶν μὲ τακτικὲς διασκέψεις ἀντιπροσώπων, μὲ Γερουσία πρὸς ἐπίλυσι διαφορῶν, μὲ Κώδικα διεθνοῦς δικαίου καὶ μικτὴ στρατιωτικὴ δύναμι πρὸς ἐπιβολὴ του, μὲ περιορισμὸ εἰς τὸ ἐλάχιστο τῶν ἐθνικῶν στρατῶν καὶ μὲ καθιέρωσι Πανευρωπαϊκοῦ κοινοῦ συστήματος μέτρων καὶ σταθμῶν καὶ κοινοῦ νομίσματος.

Τὸ 1832 ὁ Γενοβέζος Τζιουζέππε Μαντσίνι ἴδρυσε τὴν μυστικὴ ἑταιρεία Giovane Italia, μὲ σκοπὸ τὴν ἐνοποίησι καὶ ἀνανέωσι τῆς Ἰταλίας, τὴν ἀφύπνισι τοῦ λαοῦ, τὴν ἀναμόρφωσι τῆς ἔννοιας τοῦ χράτους καὶ τὴν συνεργασία ὅλων τῶν χρατῶν σὲ μία δημοκρατικὴ κοινωνία Ἐθνῶν. Τὸ 1834 ἴδρυθηκε στὴν Βέρνη ἡ ἑταιρεία «Νέα Εὐρώπη» μὲ τοὺς ἴδιους στόχους καὶ υἱοθέτησι μεθόδων προκλήσεως ἀναταραχῶν καὶ δολοφονιῶν. Στὴν «Νέα Γερμανία» (τὸ Γερμανικὸ τμῆμα τῆς «Νέας Εὐρώπης») ἀνῆκε καὶ ὁ ποιητὴς Heinrich Heine.

Τὸ 1929 ὁ Ἀριστείδης Briand (ἡγετικὸ στέλεχος τῆς Γαλλικῆς πολιτικῆς σκηνῆς) πρότεινε τὴν δημιουργία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Εὐρώπης μὲ ἀρχικὸ βῆμα τὴν τελωνειακὴ καὶ οίκονομικὴ ἔνωσι. Ἡ φυσικὴ σειρὰ ἀντεστράφη ἐξ ἀπογνώσεως: ἀντὶ ἡ πολιτικοστρατιωτικὴ ὄλοκλήρωσις νὰ δημιουργῇ τὴν ἐνιαία ἀγορὰ καὶ τὴν οίκονομικὴ ἔνωσι, ἐμπορικές, οίκονομικὲς καὶ νομισματικὲς δομὲς χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ ἐκβιάσουν πολιυκοϊστορικὴ ἐνοποίησι. Ὁ Briand ἦταν ἐπίτιμος πρόεδρος τῆς PANEUROPA καὶ ἔπαιξε κεντρικὸ ρόλο στὸ B' Συνέδριο τοῦ Κινήματος τὸ 1828. Ἡταν τότε προεξάρχων τῆς Γαλλικῆς Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ ἀρχιτέκτων μαζὶ μὲ τὸν Γερμανὸ διμόλογό του Stresemann τῆς ΓερμανοΓαλλικῆς προσεγγίσεως. (Ὁ Briand παρουσίασε τὴν πολιτικὴ αὐτὴ ὡς ἔργο ἀνάγκης: «ἀσκῶ τὴν Ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Γαλλικῆς γεννητικότητος» ἐδήλωσε ἀναφερόμενος στὸ δημογραφικὸ πρόβλημα τῆς Γαλλίας). Ὁ Stresemann ἀνῆκε ἐπίσης στὸ ἡγετικὸ δυναμικὸ τῆς Pan-Europa, στὴν ὁποίᾳ μετεῖχαν ἐξ ἄλλου ἀπὸ μέρους τῆς Ἐλλάδος ὁ N. Πολίτης καὶ A. Μιχαλακόπουλος, κύριοι χαράκτες τῆς Βενιζελικῆς Ἐξωτερικῆς πολιτικῆς κατὰ

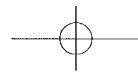
τὸν Μεσοπόλεμο. Εἶναι χαρκατηριστικὸ ὅτι στὴν ὄργάνωσι αὐτὴ σημαῖνον μέλοις ἦταν τότε καὶ δ C. Adenauer, κατευθυντήριος παράγων στὴν μεταπολεμικὴ πολιτικὴ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας (Καγγελάριος 1949-1963).

Πέρα ἀπὸ τὴν ρητορικὴ τῆς Εύρωπαϊκῆς 'Ἐνώσεως (περὶ ἴσοτίμων μελῶν, περὶ οἰκονομικῆς κοινότητος, περὶ πολιτιστικῆς ἐνότητος κ.λπ.) ὑπάρχει ἡ πραγματικότης τῆς ροπῆς γιὰ Γερμανικὴ ἢ Γαλλικὴ πολιτικὴ καὶ ἀμυντικὴ δλοκλήρωσι τοῦ μεγίστου δυνατοῦ Εύρωπαϊκοῦ γεωπολιτικοῦ χώρου (καταλήγως ἔκαστοτε δριζομένου μεταξὺ τῶν πόλων τῆς γεωγραφικῆς καὶ ἴστορικῆς Εύρωπης). Γεγονός μείζονος σημασίας στὶς ἐξελίξεις τῆς δράσεως αὐτῆς τῆς ροπῆς εἶναι ἡ σύμπηξις τοῦ ΓερμανοΓαλλικοῦ "Αξονος. 'Ο ἀξων αὐτὸς ἐτέθη ἰδεολογικὰ μὲν ἀπὸ τὸ κίνημα τῆς Pan Europa μετὰ τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο (μετὰ τὴν ἐξαφάνισι δηλαδὴ τοῦ τελευταίου ὑπολείμματος τῆς 'Αγίας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Γερμανικοῦ "Εθνους (ΑὐστροΟύγγροΤσεχικὴ Αὐτοκρατορία) καὶ τὴν ἐν γένει κατάρρευσι τοῦ Εύρωπαϊκοῦ Συστήματος Παγκοσμίου 'Ηγεμονίας)-ἀλλὰ πρακτικὰ ἐθεμελιώθη μὲ τὴν ΓερμανοΓαλλικὴ Συνθήκη Συνεργασίας τοῦ 1963, πόλο καταλυτικὸ γιὰ τὶς διαδικασίες τῆς Εύρωπαϊκῆς δλοκληρώσεως.

'Ἐνῷ ἡ ΔυτικοΑνατολικὴ ἔντασις ἐφαίνετο νὰ μειοῦται τὸ 1959-60 καὶ οἱ διαιδικασίες προσεγγίσεως στὴν συνολικὴ ἐπίλυσι τοῦ Γερμανικοῦ Ζητήματος παρουσίαζαν κινητικότητα, ἡ Σύνοδος κορυφῆς τῶν Παρισίων τὸν Μάιο τοῦ 1960 παραδόξως κατέληξε σὲ πλήρη ἀποτυχία. 'Η αἰτία δὲν ἀργησε νὰ ἀποκαλυφθῇ. Δύο ἑβδομάδες ἀργότερα (31.5.1960) δ Ντὲ Γκώλ διεδήλωνε τὴν πρόθεσι τῆς Γαλλίας νὰ ἀναλάβῃ πρωτοβουλία γιὰ τὴν ἐπιτάχυνσι τῆς Εύρωπαϊκῆς δλοκληρώσεως σὲ πολιτικοστρατιωτικὸ ἐπίπεδο. 'Ο Γάλλος πρόεδρος διεκήρυξε:

«Νὰ συνεισφέρῃ στὸ νὰ οἰκοδομηθῇ ἡ Δυτικὴ Εύρωπη ὡς μία ὁμάς πολιτική, οἰκονομικὴ καὶ ἀνθρωπιστική, ὡργανωμένη γιὰ δρᾶσι καὶ γιὰ ἀμυνα-αὐτὸς εἶναι ὁ στόχος γιὰ τὸν ὅποιο ἡ Γαλλία ἐπιθυμεῖ νὰ ἐργασθῇ».

Σὲ ὀλιγώτερο ἀπὸ ἔναν χρόνο οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν-μελῶν τῆς E.O.K. τῶν

6 καὶ οἱ πρωθυπουργοὶ τῶν χωρῶν αὐτῶν ἀνέθεταν σὲ εἰδικῶς συσταθεῖσα ἐπιτροπὴν νὰ μελετήσῃ καὶ προτείνῃ συγκεκριμένα μέτρα σχετικὰ μὲ τὴν πολιτικὴν δργάνωσι τῆς Εύρωπης (11.2.1961). Στὶς 18.7.1961, στὴν σύνοδο Κορυφῆς τῆς Βόννης, οἱ ἀρχηγοὶ κρατῶν καὶ πρωθυπουργοὶ προέβαιναν ἐπίσημα στὴν ἀποκληθείσα Διακήρυξι τοῦ Bad Godesberg:

«ἀποφασίζουν νὰ δώσουν μορφὴ στὴν βούλησι γιὰ πολιτικὴ ἔνωσι ποὺ ἐμπεριέχεται ήδη στὶς συστατικὲς Συνθῆκες τῶν Εύρωπαϊκῶν Κοινοτήτων» (ἡ ἀναφορὰ εἶναι στὸ προοίμιο τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης, ὅπου καταγράφεται ἡ ἀπόφασις «νὰ τεθοῦν τὰ θεμέλια μιᾶς ἐνώσεως δλοένα καὶ πιὸ στενῆς μεταξὺ τῶν Εύρωπαϊκῶν λαῶν»).

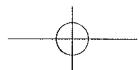
Ἡ δήλωσις τοῦ de Gaulle καὶ ἡ διακήρυξις τοῦ Bad Godesberg καθίστων πρόδηλο αὐτὸ ποὺ ἦταν ἐξ ἀρχῆς σαφές: ὅτι ὅπισθεν τῶν οἰκονομικῶν καὶ διαδικαστικῶν κοινοτήτων ἔδρα στὴν πραγματικότητα ἡ πολιτικοστρατιωτικὴ ὀλοκλήρωσις τῆς Εύρωπης μὲ πρακτικὸ πόλο τὴν Γερμανία, τὴν Γαλλία ἢ τὸ νεότευκτον περιστασιακὸ ζεῦγμα τοῦ ΓερμανοΓαλλικοῦ "Αξονος.

Τὸ τὶ ἐννοοῦσε ἡ Γαλλία ἐφανερώθη ἄλλως τε ἀπὸ τὴν συνέχεια. Πρόεδρος τῆς Διακυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρεύνης τοῦ θέματος ώρισθη ὁ Christian Fouchet. Τὰ τρία σχέδια Fouchet (κατατεθέντα σὲ ταχεία διαδοχή, 19.10.1961, 4.12.1961 καὶ 18.1.1962 ἀντιστοίχως), συγκεκριμενοποιοῦσαν τὴν ἐντολὴν de Gaulle. Προεβλέπετο βασικὰ ὁ σχηματισμὸς μιᾶς 'Ἐνώσεως Κρατῶν χωρὶς χωριστὴ νομικὴ ὄντότητα, ἀλλὰ μὲ παραδοσιακὴ στενὴ διακυβερνητικὴ συνεργασία πρὸς συντονισμὸ τῆς πολιτικῆς των. Μετὰ τρία ἔτη ἀπὸ τῆς θέσεως σὲ ἴσχὺ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς 'Ἐνώσεως θὰ ἐγίνετο γενικὴ ἀναθεώρησις τῆς Συνθήκης 'Ἐνώσεως μὲ σκοπὸ τὴν θεμελίωσι «μιᾶς ἐνιαίας ἐξωτερικῆς πολιτικῆς» (καθὼς καὶ πολιτικῆς ἀσφαλείας) καὶ τὸν διαδοχικὸ σχηματισμὸ μιᾶς «συγκεντρωτικῆς δργανώσεως τῶν Εύρωπαϊκῶν Κοινοτήτων στοὺς κόλπους τῆς 'Ἐνώσεως». Οἱ μικρὲς χῶρες τῆς τότε E.O.K. Βέλγιο καὶ Όλλανδία ἀντέδρασαν στὸ σχέδιο Fouchet μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἀλλοιοῦται τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχικῶν συστατικῶν συμφωνιῶν, ἀφοῦ ἡ κοινοτικὴ βάσις τοῦ ἐγχειρήματος τῆς Εύρωπαϊκῆς 'Ολοκληρώσεως μετατρέπεται σὲ παλαιοῦ τύπου διακρα-

τικές Συνθήκες και συνεργασίες. Βεβαίως αύτό άκριβώς ήταν το θέμα. Τὸ σχέδιο ἀπέβλεπε στὴν πολιτικὴ ἀποτελεσματικότητα τῆς δργανώσεως, ποὺ μόνο μὲ ίσχυρὸ πόλο ἐνοποιήσεως μποροῦσε νὰ πραγματωθῇ-πόλο μονοκρατικὸ ἢ διακρατικό. "Αλλως ἡ ἀπόπειρα θὰ ἔμοιαζε μὲ τὴν ίδεα ὅτι ἡ Γερμανικὴ ἐνότης τὸν προηγούμενο αἰῶνα θὰ μποροῦσε νὰ ἀποκατασταθῇ μέσῳ τῆς κοινῆς Διαίτης (Κοινοβουλίου) ἀντὶ διὰ τῆς Πρωσσικῆς καταλυτικῆς δράσεως. Στὴν πραγματικότητα μάλιστα, ἡ ἐνοποίησις τῆς Εύρωπης μέσῳ τοῦ Εύρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου και τῆς 'Επιτροπῆς καθ' ἐαυτῶν, εἶναι ἀσυγχρίτως ἀπιθανώτερη τῆς ίδεας ἐκείνης, διότι ἡ γεωπολιτικὴ ἐνότης τοῦ Γερμανικοῦ χώρου ήταν δεδομένη, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἀντικειμενικῶς μὴ δλοκληρώσιμο τοῦ συνολικώτερου Εύρωπαϊκοῦ πεδίου.

'Ἐνῷ τὸ δεύτερο σχέδιο Fouchet ἐλάμβανε ἐν μέρει ὑπ' ὄφιν, ἀν και κατ' ἐπίφασι, τοὺς κοινοτικοὺς προσανατολισμοὺς Βελγίου και Ὀλλανδίας, και ἔνας προσχηματικὸς συμβιβασμὸς ἐφαίνετο δυνατός (ἔτσι ὥστε οἱ 6 νὰ συμφωνήσουν στὶς 15.12.1961 ὅτι ὅποια χώρα εἰσέλθῃ ὡς νέο μέλος στὶς Εύρωπαϊκὲς κοινότητες νὰ εἶναι αὐτομάτως και μέλος τῆς Πολιτικῆς 'Ἐνώσεως), ἡ Γαλλία ἐσκλήρυνε τὴν στάσι τῆς μὲ τὸ τρίτο σχέδιο: δὲ Gaulle ἔκρινε ὅτι ἐχρειάζετο ρῆξις πρὸς τὶς διαδικασίες τοῦ παρελθόντος ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ συσταθῇ μία πραγματικὰ δραστικὴ πολιτικοστρατιωτικὴ καθαρὰ Εύρωπαϊκὴ 'Ἐνωσις. Στὶς 17.4.1962 τὸ δλο σχέδιο ἐναυάγησε. Τὴν εὐθύνη τοῦ ναυαγίου ἀνέλαβαν τὸ Βέλγιο και ὡς Ὀλλανδία.

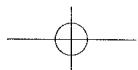
'Η Γερμανία ἐτήρησε φαινομενικὰ ἐπιφυλακτικὴ συμπεριφορά, ὥστε νὰ μὴν προκληθῇ ἐντονώτερη 'Αμερικανικὴ ἀντίδρασις ἀπὸ αὐτὴ ποὺ ὄντως ὑπῆρξε. 'Αλλὰ ἡ οὖσία τοῦ θέματος ἐσημάνθη διαυγέστερα, ὅταν στὶς 22.1.1963 ὑπεγράφη ἡ ΓερμανοΓαλλικὴ Συνθήκη Φιλίας και Συνεργασίας, ποὺ στὴν οὖσίᾳ ἐγκαθίστα ΓερμανοΓαλλικὸ 'Αξονα ὡς καταλύτη τῶν ἐξελίξεων γιὰ πολιτικοστρατιωτικὴ δλοκλήρωσι τῆς Εύρωπης. 'Η σημασία τοῦ 'Αξονος καταφαίνεται και ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι μεσούσης τῆς παρούσης Διακυβερνητικῆς, ἐπεσφραγίσθη και ἐπεξετάθη ἡ λειτουργικότης του μὲ τὴν ΓερμανοΓαλλικὴ Συμφωνία τοῦ Δεκεμβρίου 1996, ἡ δποία συνιστᾶ Δόγμα Κοινῆς Στρατηγικῆς

καὶ κοινῆς δομῆς 'Ασφαλείας γιὰ τὶς δύο μείζονες χῶρες τοῦ ιστορικοῦ Εύρωπαϊκοῦ κεντρικοῦ κορμοῦ.

'Η Αμερικανική ἀντίδρασις στὶς ἀνεδαφικὲς Εύρωπαϊκὲς κινήσεις τότε (μερικὰ μόλις ἔτη μετὰ τὴν κρίσι τοῦ Suez, 1956), ἡ ὅποια θὰ ἐπρεπε νὰ εἶχε διδάξει στὶς Εύρωπαϊκὲς χῶρες τὰ ἀπαραίτητα μαθήματα) ἦταν ρεαλιστικώτατη.

'Η ἀσφάλεια τῆς (Δυτικῆς τότε) Εύρωπης ἐξηρτᾶτο ἀπολύτως ἀπὸ τὶς Η.Π.Α. Οἱ δυσκολίες τῶν Εύρωπαϊκῶν Δυνάμεων, καὶ κυρίως τῆς Γαλλίας, νὰ ἀποδεχθοῦν τὶς πολιτικὲς συνέπειες τῆς δομῆς αὐτῆς ἀσφαλείας ὡδήγησαν σὲ τριβὲς μὲ τὶς Η.Π.Α., τὸ Στρατηγικὸ Δόγμα τῆς ὅποιας ἔναντι τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως ἐτροποποιεῖτο ἐν τῷ μεταξύ —ἀρχῆς γενομένης τὸ 1961 (Kennedy–MacNamara)— ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῶν Μαζικῶν Πυρηνικῶν 'Αντιποίνων στὴν ἀρχὴ τῆς Διαβαθμισμένης 'Αντιδράσεως κατὰ τὴν περίπτωσι Ρωσικῆς ἐπιθέσεως στὴν Εύρωπη. Τὸ Δόγμα ἐπαγιοποιήθη, ἡ μερικὴ ἐφικτὴ ίκανοποίησις τῶν Εύρωπαϊκῶν εὐαισθησιῶν μὲ τὴν δημιουργία πολυπλεύρου Δυνάμεως ἀποκρίσεως τὰ πλαίσια τοῦ NATO ἐτελματώθη, διμερῆς 'ΑμερικανοΑγγλικὴ ἐφαρμογὴ του ἐθεσμοθετήθη (Συμφωνία Η.Π.Α. - M. Βρεττανίας γιὰ πυραύλους Polaris 6/4/1963), ἡ δὲ Γαλλία, θεωροῦσα ὅτι δὲν καλύπτεται ἀπὸ τὶς ἐγγυήσεις 'Ασφαλείας Η.Π.Α. - N.A.T.O. ἐφῆλθε τοῦ Στρατιωτικοῦ Σκέλους τοῦ N.A.T.O. στὶς 1/7/1966, μὲ συνέπεια δραστικὴ μείωσι τῆς στρατηγικῆς τῆς ίσχύος.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ XXIX

‘Η Γεωστρατηγική Δομή τῆς Εύρωπαϊκῆς Ένώσεως [Εἰκ. 126-128]

‘Η Εύρωπαϊκή “Ένωσις ἀποτελεῖ πολιτικοϊστορικὰ μία τεχνητὴ δομὴ πραγματικῶν ἐξαρτήσεων πέριξ τῶν ζωτικῶν Γερμανικῶν συμφερόντων. ‘Ο Γερμανογαλλικὸς ”Αξων (Εἰκ. 126) συνιστᾷ τὸν δραστικὸ μηχανισμὸ ἐφαρμογῆς τῆς Γερμανικῆς Στρατηγικῆς γιὰ τὴν Εύρωπαϊκὴ Όλοκλήρωσι. Περὶ τὸν ”Αξονα λειτουργεῖ de facto Σκληρὸς Πυρὴν τῶν χωρῶν Benelux. ’Απὸ τὸν πυρῆνα ἐξακτινοῦται ὁ Στρατηγικὸς Σταυρὸς τῆς E.E., χῶρες καὶ ὄμάδες δηλαδὴ χωρῶν σὲ σταυροειδῆ διάταξι ποὺ ἀνήκουν σὲ διαφορετικὰ καὶ ώρισμένα γεωπολιτικὰ πεδία γεννητικὰ ἀντιστοίχων ἀποκλινόντων συμφερόντων (Εἰκ. 127).

‘Η διαδικασία ἐπεκτάσεως τῆς E.E. (πβ. Παράρτημα XIV) πρὸς τὴν ’Ανατολικὴ Εύρωπη δημιουργεῖ ἀναγκαῖα ἔντασι μεταξὺ Γερμανίας (καὶ τῶν Συμμάχων τῆς) ἀφ’ ἐνὸς καὶ Ρωσίας ἀφ’ ἑτέρου, τὴν στιγμὴ μάλιστα ποὺ ἡ Ρωσία κεῖται τραυματισμένη στρατηγικὰ συνεπείᾳ τῆς καταρρεύσεως τοῦ κοινωνικοπολιτικοῦ συστήματος ποὺ εἶχε ἀναλάβει (Εἰκ. 128).

Οἱ H.P.A. θὰ δροῦν ἀντιθέτως σύμφωνα μὲ τὶς φυσικὲς γραμμὲς τῶν περιφερειακῶν γεωπολιτικῶν πεδίων, ἀκριβῶς διότι ἡ φυσικὴ διάρθρωσις τῶν πεδίων δυνάμεων εἶναι ζωτικὸ συμφέρον τοῦ κέντρου ἐνὸς Μονοπολικοῦ Συστήματος. ”Ετσι στὶς 6.12.1996 ἴδρυεται στὴν Γενεύη μὲ πρωτοβουλία τῶν H.P.A. ἡ Πρωτοβουλία γιὰ τὴν Συνεργασία στὴν ΝοτιοΑνατολικὴ Εύρωπη (SECI). Σκοπὸς προσεχῆς εἶναι ἡ οἰκονομικὴ συνεργασία τοῦ συνολικοῦ ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ Πεδίου (περιλαμβανομένης τῆς προεκτάσεώς του στὸ Ούγγρικὸ πεδίο). Δὲν μετέχει μόνον ἡ Σερβία λόγω τῶν καιρικῶν προβλημάτων. Τὰ μέλη εἶναι: Ούγγαρια, Κροατία, Σλοβενία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Αλβανία, Μακεδονία (Σκόπια), Βουλγαρία, Ρουμανία, Μολδανία, Έλλὰς καὶ Τουρκία.

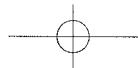
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ XXX

PANEUROPA [Εἰκ. 129-132]

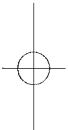
Τὴν ἄνοιξι τοῦ 1923 ἐμφανίσθηκε στὴν Βιέννη, ἐστία τοῦ Γερμανικοῦ Κεντρο-Ευρωπαϊσμοῦ, ἔνα Μανιφέστο γιὰ τὴν Παν-Ευρώπη (Pan-Europa). Ἡ ὑπερχιλιετὴς προσπάθεια Γερμανικῆς Ὀλοκληρώσεως τῆς Εὐρώπης ἐλάμβανε νέα μορφὴ ἀμέσως μετὰ τὴν διάλυσι τῆς ΑὐστροΟυγγρικῆς Αὐτοκρατορίας (ἱστορικῆς συνεχείας τῆς Ἄγιας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Γερμανικοῦ Ἐθνους καὶ ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει τῆς Φραγκικῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Καρλομάγνου ὡς ἀντικαταστάτριας τῆς Δυτικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας). Ἰδεολογικὸς κινητήρ τοῦ ρεύματος ἦταν ἡ αἰνιγματικὴ φυσιογνωμία τοῦ Coudenhove-Kalergi. Ἡ κίνησις ἥθελε νὰ ἀντιστρέψῃ τὴν παρακμὴ τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ κατὰ τὸ ἐφικτὸν τὴν ἀπολλυόμενη Εύρωπαϊκὴ Οἰκουμενικὴ Ἡγεμονία.

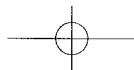
Ο Χάρτης (Εἰκ. 129) παριστᾶ τὴν σύλληψι τοῦ Coudenhove-Kalergi περὶ πέντε, τότε, πόλων Οἰκουμενικῶν Συμπλεγμάτων: Παν-Εὐρώπη, Παν-Αμερική, Ἀνατολικὴ Ἀσία, Ρωσικὴ Κοινοπολιτεία καὶ Βρεττανικὴ Αὐτοκρατορία. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἡ ἴδεα τῆς Παν-Εὐρώπης ἐκλαμβάνεται σὲ ἀντιθετικότητα πρὸς τὴν ἀνερχόμενη Ἀμερικανικὴ Δύναμι. Π.χ. στὸν 3ο τόμο τοῦ «ἐγῶνος γιὰ τὴν Παν-Εὐρώπη» (Kampf um Paneuropa) ποὺ ἔξεδωσε ὁ Coudenhove-Kalergi τὸ 1928 στὸ πλαίσιο τῆς Πανευρωπαϊκῆς Ἐνώσεως τὴν δοπία ἵδρυσε, παρατίθεται συγκριτικὸς πίναξ τῶν μεγεθῶν Ἀμερικανικῆς καὶ Εύρωπαϊκῆς παραγωγικότητος (Εἰκ. 130). Εἶναι ἐπίσης χαρακτηριστικὸ ὅτι τίθενται ἐκτὸς Παν-Εὐρώπης Ἀγγλία καὶ Ρωσία: ἐπαναλαμβάνεται τὸ Ἡπειρωτικὸ Εύρωπαϊκὸ Σύστημα τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ Ἰστορία ἐπιδεικνύει μόνιμες γεωπολιτικὲς καὶ γεωστρατηγικὲς σταθερές.

Τὸ Κίνημα διωργάνωνε Συνέδρια σὲ τακτὰ διαστήματα. Ἡ φωτογραφία (Εἰκ. 131) εἶναι ἀπὸ τὸ B* Συνέδριο (12.1.1928) τὸ δόποτο προσηγόρευσε ὁ Briand, ιθύνων νοῦς τῆς Γαλλικῆς Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καὶ ἀρχιτέκτων (μαζὶ μὲ τὸν Γερμανὸ ὄμολογό του Stresemann) τῆς ἔξομαλύνσεως

τῶν ΓαλλοΓερμανικῶν μεσοπολεμικῶν σχέσεων. Τὸ 1929 ὁ Briand πρότεινε στὴν Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν τὸ σχέδιό του γιὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Εὐρώπης, τὸ ὄνειρο τῶν Εὐρωπαίων ούτοπιστῶν, καταφύγιο καὶ δυνατότητα τῆς Εὐρωπαϊκῆς παρακμῆς. Ἡ ήγεσία τοῦ Κινήματος Pan-Europa (Εἰκ. 132) περιελάμβανε τὸν Briand, Adenauer, Stresemann καί, ἀπὸ τοὺς "Ελληνες Πολιτικούς, τοὺς συνεργάτες τοῦ Βενιζέλου N. Πολίτη καὶ A. Μιχαλακόπουλο.

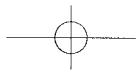

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14.

Αὕτια τῆς Προσπαθείας Ἰσχυροποιήσεως τῆς Διαδικασίας πρὸς Εύρωπαϊκὴν Πολιτικὴν Όλοκλήρωσι.

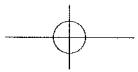
Στὶς 27 Φεβρουαρίου, οἱ Υπουργοὶ Ἐξωτερικῶν Γερμανίας καὶ Γαλλίας συναντήθησαν στὸ Freiburg καὶ συμφώνησαν ὅτι στὴν λῆψι ἀποφάσεων τῆς Εύρωπαϊκῆς Ἐνώσεως ἐπὶ θεμάτων Ἀσφαλείας θὰ πρέπει νὰ ισχύῃ κανῶν διαφορικῆς πλειοφηφίας (πλειοφηφία ὅχι κρατῶν-μελῶν, ἀλλὰ βάρους τῶν κρατῶν-μελῶν, ὅπου κάθε χώρα θὰ ἀπολαμβάνῃ μία προκαθωρισμένη βαρύτητα φήφου). Τὴν ἑπομένη ἡμέρα 28 Φεβρουαρίου, ἡ Ἐπιτροπὴ ἐζήτησε τὸν τερματισμὸν τῆς ἀπαιτήσεως δόμοφωνίας στὴν λῆψι τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Σαντερ ἐδήλωσε στὸ Εύρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο ὅτι «ἡ Εύρωπη χρειάζεται νὰ εἶναι εἰς θέσι νὰ διμιλῇ μὲ μία φωνή». Οἱ χῶρες Benelux (Βέλγιο, Ολλανδία, Λουξεμβούργο) φαίνεται νὰ ὑποστηρίζουν τὴν ἴδια ἀποφιλί ἐνεργητικά. Ἡ Ολλανδία προτείνει ἀνοικτὰ τὴν λειτουργία μιᾶς «κινητηρίου δόμαδος» Κρατῶν ποὺ θὰ ἀναλαμβάνῃ τὶς πρωτοβουλίες καὶ θὰ ἡγεῖται σὲ θέματα Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς, μία θέσι στὴν δποίᾳ ἀναμένεται νὰ συμπέσουν καὶ τὰ ἄλλα δύο κράτη τῆς Benelux. Τὸ φανόμενο μικρῶν χωρῶν ποὺ νὰ ὑποστηρίζουν πολιτικὲς μειωτικὲς ἀπὸ τυπικῆς ἀπόφεως τῆς ὀνομασίας τῶν εἶναι παράδοξο μόνο φαινομενικά· ὑπόκειται ἡ ἀντικειμενικὴ ἐμπράγματος σύμπτωσις τῶν συμφερόντων τῶν (κυρίως οἰκονομικῶν) πρὸς τὴν Γερμανικὴ Δύναμι. Βεβαίως ἔρχονται σὲ ρῆξι μὲ τὴν πάγια στρατηγικὴ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ὅταν ἐζήτουν ἐγγυήσεις ἀπὸ μία Δυτικὴ Δύναμι εἰς ἀντιστάθμισμα τῆς ἐπιρροῆς τοῦ μεγάλου κεντρικοῦ γείτονος. Ἔχουν ὅμως τώρα δεχθῆ τὸ Γερμανικὸ ἰδεολόγημα περὶ κοινῶν Εύρωπαϊκῶν συμφερόντων εἰς ἀμυνα κατὰ τῆς Ἀμερικανικῆς Ὑπερδυνάμεως καὶ τοῦ Ἰαπωνικοῦ οἰκονομικοῦ μεγέθους. Ἡ ἴδεα βεβαίως ὅπισθεν τῶν δύο αὐτῶν ροπῶν (πρὸς υἱοθέτησι νέου συστήματος λῆψεως ἀποφάσεων καὶ σύστασι θεσμικὴ ἢ de facto κινητηρίου ἐστίας) εἶναι ὅτι ὁ Κανὼν διαφορικῆς πλειοφηφίας θὰ παρέχῃ στὴν κινητήριο ὁμάδα τὴν εὐθύνη χαράξεως καὶ ἐκτελέσεως πολιτικῆς Ἐξωτερικῶν Ὑποθέσεων καὶ θεμάτων ἀσφαλείας. Ἡ κινητήριος ὁμάδα καθίσταται ἔτσι τὸ Διευθυντήριο τῆς

Εύρωπαικής Ένώσεως. Πρόκειται κατά βάσιν για τὸν ΓαλλοΓερμανικὸν "Αξονα μὲ συμπαρακολουθοῦσες δορυφορικῶς τὶς χῶρες Benelux." Εχομε δηλαδὴ τὰ ἀρχικὰ συστατικὰ μέλη τῆς E.O.K. πλὴν τῆς Ιταλίας. Η Γαλλία εἶχε ἐπὶ μακρὸν ἐκφράσει ἐπιψυλακτικότητα στὴν Γερμανικὴ ἀπαίτησι οὐσιαστικῆς κοινῆς Ἐξωτερικῆς πολιτικῆς κατὰ πλειοφηφίᾳ ἀλλὰ ἡ Γερμανικὴ δυναμικὴ ἐπιταχυνομένης ὀλοκληρώσεως, ιδίως μετὰ τὴν ἀποτελμάτωσι τῆς τελευταίας περιόδου, ὑπερίσχυσε τελικά.

Ἀποδεικνύεται πλέον περίτρανα ὅτι ὅλη ἡ «ἰδεολογία» περὶ τὴν Εύρωπαικὴ ὀλοκλήρωσι δὲν ἦταν παρὰ προπέτασμα καὶ συναγερμὸς γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ ΓαλλοΓερμανικοῦ "Αξονος. Η ἡγεμονικὴ θέσις τῶν H.P.A. ἐπέβαλε ἐν τέλει τὴν ἔκδήλωσι τῆς ὑποκειμένης, γυμνῆς πραγματικότητος περὶ τὴν Εύρωπαικὴ κατάστασι χωρὶς περιστροφές. Ο χρόνος ρέει ἀπὸ τοῦ 1989 εἰς βάρος τοῦ Εύρωπαικοῦ ΓαλλοΓερμανικοῦ σχεδιασμοῦ. Ἐπειγόμενος ὁ "Αξων Γερμανίας-Γαλλίας ἐντείνεται καὶ ἀποκαλύπτει τοὺς στόχους του. Οἱ προσπάθειες τῆς Γερμανίας γιὰ τὴν γερμανικὴ ὀλοκλήρωσι τῆς Εύρωπης αὐτὸν τὸν αἰῶνα, ἔχουν πάντοτε προσκρούσει στὴν ἀνάγκη ἐπιταχύνσεως τῶν διαδικασιῶν, ἡ ὅποια μὲ τὴν σειρά της τονίζει τὶς φυγόκεντρες ροπὲς ἐντός, καὶ ἐνισχύει τὶς ἀντιθετικὲς ροπὲς ἐκτός τοῦ Εύρωπαικοῦ Συστήματος. Στὴν παροῦσα τρίτη προσπάθεια, τὸ Διευθυντήριο τοῦ ΓαλλοΓερμανικοῦ "Αξονος, μὲ τὴν δορυφορικὴ συνταύτησι τῆς Benelux, ἐκφράζει τὴν ἐνοποίησι τοῦ ΔυτικοΚεντρικοῦ παραθαλάσσιου γεωπολιτικοῦ τόξου ποὺ στὸ ἔνα ὄχρο του ὥριζεται ἀπὸ τὰ Πυρηναῖα καὶ στὸ ἄλλο καταλήγει ἀορίστως περὶ τὰ ὑφώματα τῆς Πομερανίας. Οἱ Βρυξέλλες καὶ τὸ Λουξεμβούργο εὑρίσκονται στὸ κέντρο αὐτοῦ τοῦ χώρου. Η συνεργία Γερμανίας καὶ Γαλλίας στὴν νέα αὐτὴ φάσι κυριαρχίας στὴν Εύρωπη, ἔξουδετερώνει ἐπίσης τὴν ιστορικὴ καὶ στρατηγικὴ ἐνταξὶ τῶν χωρῶν Benelux στὴν περιοχὴ ἀμέσου Ἀγγλικοῦ ἐνδιαφέροντος: δὲν χρειάζονται πλέον ὡς χῶρες ἀπορροφητικὲς τῶν ΓαλλοΓερμανικῶν ἐντάσεων ὑποκειμενες σὲ τρίτη ἐπιρροή.

Ἡ ἐπανακατάφασις καὶ ἴσχυροποίησις τοῦ ΓαλλοΓερμανικοῦ "Αξονος εἰς θέμα ὑφίστησι σημασίας ὅπως τὸ συζητούμενο, σημαίνει ἐμπράκτως τὴν στρατηγικὴ

σύμπτωσι τῶν δύο χωρῶν. Οἱ συμφωνίες γίνονται πάντοτε ἐπὶ συγκεκριμένων στρατηγικῶν στόχων. Ἐτσι, ἀφοῦ ἔχομε τὴν διαδικαστικὴ μέθοδο (ἀρχὴ ἀναλογικῆς πλειοφηφίας) καὶ τὸ ὅργανο τῶν ἐξελίξεων (Διευθυντήριο ἢ σκληρὸς πυρὴν ἢ «κινητήριος ὅμας» τοῦ ΓαλλοΓερμανικοῦ Συστήματος), ἀναγκαῖα θὰ ὑφίσταται καὶ ὁ στρατηγικὸς τῶν στόχος. Ἐπιδιώκεται νὰ συσταθῇ βεβιασμένα καὶ ἐσπευσμένα μία πολιτικὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἔνωσις μὲ κοινὴ Ἑξωτερικὴ Πολιτικὴ καὶ Ἀσφάλεια (περιλαμβανομένων πολεμικῶν δυνάμεων καὶ σχεδιασμοῦ στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων), ποὺ νὰ ἀποτελῇ ἀξιόπιστο καὶ ἀποτελεσματικὸ ὑποκείμενο πολιτικοῦστορικῶν δράσεων παρὰ τὶς Η.Π.Α., ἵδιως ἐν σχέσει πρὸς τὶς ἐξελίξεις στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη καὶ κυρίως στὴν Ρωσσία. Τέσσερα βασικὰ γεγονότα:

(α) Ἡ βραδεία πορεία πολιτικῆς ὀλοκληρώσεως διὰ τῶν οἰκονομικῶν δεσμῶν οὕτε ἀπέδωσε, καὶ κλονίζεται, παρὰ τοὺς θεατρινισμοὺς τοῦ κοινοῦ Εὐρωνομίσματος.

(β) Ἡ κραυγαλέα ἀποτυχία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἔνωσεως νὰ χειρισθῇ τὴν κρίσι στὴν πρώην Γιουγκοσλαβία, καὶ ἡ δριστικὴ ἐμπερίληψις τοῦ Βαλκανικοῦ χώρου στὴν σφαίρα ἐπιρροῆς τῆς Ἡγεμονικῆς Ὑπερδυνάμεως.

(γ) Τὸ κενὸ ἀποφασιστικῆς ἐπιρροῆς στὶς Ἀνατολικὲς Εὐρωπαϊκὲς χῶρες καὶ ἡ ἀβεβαιότης τῶν ἐξελίξεων στὴν Ρωσσία, μὲ τὴν σχετικὴ ἀντιφατικότητα μάλιστα ποὺ οἱ δύο αὐτοὶ γεωπολιτικοὶ παράγοντες παρουσιάζουν στὴν χάραξι σαφοῦς καὶ ἀποφασιστικῆς Γερμανικῆς πολιτικῆς πρὸς Ἀνατολάς· καὶ

(δ) Ἡ ἐμπέδωσις τῆς Ἀμερικανικῆς Οἰκουμενικῆς Ἡγεμονίας καὶ ἡ διαφορικὴ ἀνάπτυξις Ἀμερικανικῶν στρατηγικῶν σὲ κάθε μέρος τοῦ Κόσμου χωρὶς τὴν ἀνάγκη ἐνιαίου «Δυτικοῦ» Μετώπου·

ὅλα αὐτὰ προκάλεσαν τὴν ἀποφασιστικὴ κίνησι τῆς Γερμανίας, ἐπὶ τῆς ὅποιας ἐπείσθη ἡ Γαλλία, πρὸς ἐπιτάχυνσι τῶν διαδικασιῶν κατευθεῖαν πολιτικῆς ὀλοκληρώσεως τοῦ ΔυτικοΚεντρικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ χώρου. Πιθανὸν νὰ συνεφωνήθῃ πολιτικὴ ταχείας ἐντάξεως, ἥ ἔστω στενωτάτης συνδέσεως, Πολωνίας, Τσεχίας, Ούγγαρίας, ἵσως Σλοβακίας (τῆς ὅμαδος Visegrad), ὥστε νὰ προ-

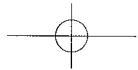
στεθοῦν καὶ ἀνατολικοὶ Δορυφόροι στὸν ΓαλλοΓερμανικὸν "Αξονα, καὶ νὰ ἔξουδετερωθοῦν ἀντίρροπες τάσεις ἐντὸς τῆς παρούσης Ε.Ε. Ἡ παραδοσιακὴ μεσοπολεμικὴ σχέσις τῆς Γαλλίας μὲ τὶς δύο πρῶτες χῶρες μπορεῖ νὰ δράσῃ εὐεργετικὰ στὴν ἄμβλυνσι τῶν ιστορικῶν ὑποφιῶν των ἔναντι τῆς ἐνωμένης Γερμανίας, ὑποφιῶν πάντως τὶς ὅποιες ἢ νέα Γερμανία κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ μαλακώσῃ. Ἐὰν δηντας αὐτὴ ἡ πολιτικὴ συνεφωνήθη, ἀπομένει νὰ φανῇ πῶς ἡ Ρωσία θὰ ἀντιδράσῃ στὴν ἀλλαγὴ στρατοπέδου τῶν τριῶν αὐτῶν πρώην δορυφόρων της. Ἡ ἀποδοχὴ ἐκ μέρους τῆς Ρωσίας τῆς ἀναθεωρήσεως αὐτῆς θὰ μποροῦσε νὰ θεμελιωθῇ ἐπὶ τοῦ καθορισμοῦ τῶν νέων ΚεντροΑνατολικῶν ὅρίων της στὰ ἀνατολικὰ σύνορα τῶν τριῶν (ἢ τεσσάρων) χωρῶν, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἀφηνε Οὐκρανία, Λευκορωσία καὶ ὅλες ἢ μερικὲς ἀπὸ τὶς μικρότερες Βαλτικὲς χῶρες ἐκτὸς τοῦ στρατηγικοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ ΓαλλοΓερμανικοῦ "Αξονος καὶ ἐντὸς τοῦ Ρωσσοκεντρικοῦ χώρου. Αὐτὸς θὰ μᾶς ἐπανέφερε εἰς τὸ καθεστὼς τῆς ΓερμανοΡωσσικῆς Συνθήκης τοῦ 1939 (ἐκτὸς τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Πολωνίας) καὶ εἰς τὴν παρακαταθήκη τοῦ Μπίσμαρκ, ὅπως ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Συνθήκη τοῦ Tilsit μεταξὺ Ναπολέοντος καὶ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Α' γιὰ τὴν διανομὴν ζωνῶν ἐπιρροῆς μεταξὺ τοῦ Ναπολεοντείου Ἡπειρωτικοῦ Συστήματος καὶ Ρωσσικῆς Αὐτοκρατορίας.

Στρατηγικὴ ἐνεργητικώτερου καὶ σαφῶς πολιτικοϊστορικοῦ πλέον (καὶ ὅχι μόνον οἰκονομικοῦ) ρόλου τοῦ ΓαλλοΓερμανικοῦ "Αξονος θὰ ἐστηρίζετο δυναμικὰ ἀπὸ μία συμφωνία ἢ ἔστω συναντίληψι μὲ τὴν Ρωσία στὴν βάσι τοῦ διαχωρισμοῦ ζωνῶν ἐπιρροῆς. Ἀλλὰ αὐτὸς

(α) ἔχει μόνον βραχυπρόθεσμη ἐμβέλεια· ἀρμονία τοῦ ΚεντροΑνατολικοῦ δυναμικοῦ διπόλου ἀποτελεῖ πρόσκαιρο τακτοποίησι διαφορῶν καὶ modus vivendi προσωρινῆς ίσχύος· καὶ

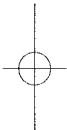
(β) ἔὰν συνέβαινε, θὰ ἐνέτεινε τὴν ἀντίθεσι τῶν Η.Π.Α., ἢ ὅποια μὲ τὴν σειρά της θὰ ἐνεθάρρυνε τὶς φυγόκεντρες δυνάμεις ἐντὸς τοῦ Εύρωπαϊκοῦ Συστήματος.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, κινήσεις ὅπως ἢ συμπερίληφις τῆς Γαλλίας στὸ στρα-

τιωτικὸ σκέλος τοῦ NATO καὶ ἡ ἀποδοχὴ ἀπὸ πλευρᾶς τῆς Γερμανίας κατ' ἀρχὴν τῆς ζώνης ἐλευθέρου ἐμπορίου μεταξὺ Β. Ἀμερικῆς καὶ Ε.Ε., δὲν εἶναι παρὰ ταχτικοὶ ἔλιγμοι, ἀποσκοποῦντες νὰ πείσουν τὶς Η.Π.Α. ὅτι ὁ ΓαλλοΓερμανικὸς "Ἄξων καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ὄργάνωσις τοῦ Εύρωπαικοῦ Συστήματος δὲν ἀντιτίθενται πρὸς τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῆς Ἀμερικῆς. Ἐπιχειρεῖται δηλαδὴ νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ δομὴ τῆς καταστάσεως ποὺ ἔξεφράσθη μὲ τὶς Συμφωνίες τοῦ Μονάχου (1938), καὶ τὴν Ἀγγλικὴ πολιτικὴ κατευνασμοῦ τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν Μεσοπόλεμο, προηγουμένως δὲ μὲ τὴν Γερμανικὴ Πολιτικὴ Stresemann.

Ἡ πρότασις περὶ πολιτικῆς ὀλοκληρώσεως τῆς Ε.Ε. μὲ κοινὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ καὶ Ἀσφάλεια (περιλαμβανομένης δυνατότητος στρατιωτικῆς Δυνάμεως), ὅπως μορφοποιεῖται μὲ τὴν υἱοθέτηση τῆς ἀρχῆς τῆς ἀναλογικῆς πλειοφηφίας στὴν λῆψι τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων καὶ τὴν ἀποδοχὴ μιᾶς «κινητηρίου ὥμαδος» —σκληροῦ πυρῆνος περὶ τὸν ΓαλλοΓερμανικὸ δυναμικὸ "Ἄξονα, θὰ δοκιμασθῇ καὶ ἀποτελέσῃ τὸ ἐπίκεντρο τῶν συζητήσεων κατὰ τὴν Διακυβερνητικὴ Διάσκεψι ποὺ προγραμματίζεται νὰ ἀρχίσῃ στὶς 29 Μαρτίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15.

Στρατηγική τῆς Πολιτικῆς Εύρωπαϊκῆς 'Ενώσεως.

Οι θεσμικὲς μεταβολὲς ποὺ προτείνονται ἀπὸ τὸν "Αξονα στὴν Ε.Ε. γιὰ τὰ θέματα 'Εξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Πολιτικῆς 'Ασφαλείας, ἡ ἴδεα τῆς «χινητηρίου ὅμαδος» καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναλογικῆς πλειοφηφίας στὴν λῆψι τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων, προϋποθέτουν μία ώρισμένη ἐπιλογὴ Στρατηγικῆς μὲ σαφεῖς γεωπολιτικοὺς στόχους. Συνεπῶς, ἡ προσπάθεια ἐπιταχύνσεως καὶ τονώσεως τῶν διαδικασιῶν πολιτικῆς δλοκληρώσεως τῆς Ε.Ε. ἀπὸ τὸν ΓερμανοΓαλλικὸ "Αξονα, ἃν δὲν εἶναι δοκιμὴ ἀντιστάσεως τῶν κρατῶν-μελῶν ὅπως θέλει νὰ ὑποθέτῃ ἡ Βρετανία, ἀποτελεῖ μέρος μείζονος Στρατηγικοῦ Σχεδίου τῆς Γερμανίας, τοῦ ὅποιου τὸ ἔτερο κύριο μέρος ἀναφέρεται στὴν 'Ανατολικὴ πολιτική τῆς.

'Ο θεμελιώδης φόβος τῆς Γερμανίας ἡταν πάντοτε ἡ ταυτόχρονη ἐναντίωσίς της ἀπὸ Δυσμῶν καὶ 'Ανατολῶν. 'Ο θεμελιώδης στόχος τῆς Γερμανίας ἡταν πάντοτε ἡ ταυτόχρονη ἐπέκτασις τῆς ἐπιδράσεώς της πρὸς Δυσμὰς καὶ 'Ανατολὰς. 'Η κεντρικὴ θέσις τῆς ἐντὸς ἐνὸς γεωπολιτικοῦ συνεχοῦς καθιστᾶ ἀναγκαῖα τὴν διαζεύξι: ἡ φόβος συμπιέσεως ἡ ἐξασφάλισις ἐκατέρωθεν κυριαρχίας. (Βεβαίως οἱ ἐπιρροὲς δὲν εἶναι δπωσδήποτε, οὔτε κἄν κυρίως, θέμα ἐδαφικῶν προσαρτήσεων, ἡ ἄλλων δουλειῶν, ἃν καὶ οἱ τελευταῖς εἶναι συχνὰ λειτουργικὲς βάσεις ἐπεκτάσεως ἐπιρροῶν). Τὸ γεωπολιτικὸ ἀναπόφευκτο τῆς διαζεύξεως συνιστᾶ καὶ τὸν λόγο τῆς πάντοτε ἐπιθετικῆς γερμανικῆς πολιτικῆς. Μία τριπλὴ ἰσορροπία π.χ. Γαλλίας-Γερμανίας-Ρωσίας (μὲ ὑποθετικὰ οὐδέτερες ἄλλες Δυνάμεις) δὲν ἐξασφαλίζει μόνιμα τὴν Γερμανία ἐξ αἰτίας τῆς δυνατότητος ταυτοχρόνου ἀντιθέσεως πρὸς αὐτὴν Γαλλίας καὶ Ρωσίας συνδυασμένων. 'Η Γερμανικὴ δλοκληρώσις τῆς Εύρωπης εἶναι τὸ ζωτικὸ συμφέρον 'Ασφαλείας τῆς Γερμανίας: εἶναι μόνιμα ὁ βασικὸς Στρατηγικὸς Στόχος τῆς. 'Η ἀνάγκη κυριαρχίας εἶναι αἴτημα τῆς Γερμανικῆς 'Ασφαλείας.

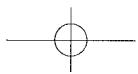
Ο Γαλλικὸς Μεγαλοϊδεατισμός, ὅπως μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ἐξεφράσθη χαρακτηριστικὰ μὲ τὴν πολιτικὴΝτὲ Γκώλ, ἀπετέλεσε γιὰ τὴν Γερμανία, ἔναντι τῆς Ἀμερικανικῆς πρωτοκαθεδρίας τοῦ Δυτικοῦ Κόσμου, χρήσιμο βάθρο συμπήξεως τοῦ ΓερμανοΓαλλικοῦ "Αξονος ὡς βασικοῦ ὀργάνου Εύρωπαικῆς Ὁλοκληρώσεως. Οἱ Γαλλικὲς βλέψεις πάντοτε κατὰ τὸ μᾶλλον ἥ ηττον ὑπερακόντισαν τὴν Γαλλικὴ δύναμι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ηττας τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας τὸ 1870.

Ἡ πολιτικὴ ὅμως ἐνοποίησι τῆς Εύρωπης δὲν προχωροῦσε ἵκανοποιητικὰ οὔτε μὲ τὸν παγκόσμιο Διπολισμὸ στὴν περίοδο τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου οὔτε μὲ τὴν Ἀμερικανικὴ Οἰκουμενικὴ Ἡγεμονία στὴν παροῦσα περίοδο τῆς Νέας Τάξεως. Ἡ οἰκονομικὴ προσέγγισις στὸ θέμα δὲν ἀπέδωσε τοὺς ἀναμενόμενους καρπούς. Δυναμικὴ πολιτικῆς δλοκληρώσεως μπορεῖ νὰ προσδοθῇ μόνον ἐὰν ἀποδειχθῇ ἥ δυνατότης καὶ ἀποτελεσματικότης ἐνεργοῦ παρεμβάσεως σὲ θέματα Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Ἀσφαλείας. "Οθεν, ὑποβάλλονται οἱ νέες προτάσεις ἐν ὅφει τῆς ἐπικειμένης Διακυβερνητικῆς, παρ' ὅλη τὴν ἀντίδρασι ποὺ μὲ βεβαιότητα θὰ προκαλέσουν ἀπὸ μεγάλες καὶ μικρὲς Δυνάμεις-μέλη.

Ἡ Γερμανία χρειάζεται ἐντατικοποίησι τῶν ἔξελίξεων. Ἐνεργὸς ὄρμὴ πρέπει νὰ ἀποκτηθῇ γιὰ νὰ ἔξαγάγῃ τὴν Εύρωπαικὴ δλοκλήρωσι ἀπὸ τὸ τέλμα στὸ ὅποιο ἔχει περιέλθει. Ὁ ΓερμανοΓαλλικὸς "Αξων μὲ τὴν ὅμαδα Benelux θὰ κινηθῇ ὡς φαίνεται δραστικὰ ἀσχέτως ἀντιρρήσεων, ἔστω καὶ μὲ ἴδιότυπη Συνεννόησι ἐντὸς τοῦ εὐρύτερου πλαισίου τῆς E.E. πρὸς συγκρότησι τοῦ κινητηρίου πυρῆνος.

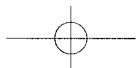
Ἡ ἀποφασιστικὴ ροπὴ στὴν Δύσι πρέπει νὰ συνεργεῖ μὲ ἀποφασιστικὲς διευθετήσεις στὴν Ἀνατολή: οἱ ἔξελίξεις εἰς ἐκατέρα πλευρὰ τῆς Γερμανίας ἀπαιτεῖται νὰ συνδέωνται μεταξὺ τῶν εἰς μία ἐνιαίᾳ σπειροειδὴ προωθητικὴ δυναμική.

Μὲ τὴν κατάρρευσι τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ τὴν πτῶσι ἥ μετάλλαξι τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων ἐδημιουργήθη Κενὸ Ἰσχύος στὴν μείζονα Ἀνατολικὴ Εύρωπαικὴ Ζώνη, τὴν περιοχὴ δηλαδὴ ἀνατολικὰ τῆς πολυδυνάμου

γραμμῆς Τεργέστης-Πετρουπόλεως. Μὲ τὴν ὑποβάθμισι τῆς Ρωσικῆς Ἰσχύος ἐνεργοποιήθη πάλι ἡ τάσις στὸ Εύρωπαικὸ δίπολο Γερμανία-Ρωσσία, ἀντὶ τῆς γενικῆς ἀντιθέσεως Δύσεως-Ἀνατολῆς στὸ προηγουμένως ισχύον οἰκουμενικὸ δίπολο Η.Π.Α.-Ρωσικὴ Αὐτοκρατορία. Ἡ Γερμανικὴ Ἀνατολικὴ Πολιτικὴ ἐλειτούργει πλέον ὑπὸ τὸν φόρτο συγκερασμοῦ ἀντιθετικῶν ἀπαιτήσεων. Ἡ Γερμανία ἔπρεπε νὰ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν ἔξοικείωσι τῶν γειτονικῶν χωρῶν τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης, χωρὶς αὐτὴ ἡ προσέγγισις νὰ γίνεται αἰσθητὴ ἀπὸ τὴν Ρωσσία ὡς στρεφομένη ἐναντίον της. Τὸ παράδειγμα τῆς Πολωνίας εἶναι χαρακτηριστικό. Ἡ Γερμανία ἀνεγνώρισε καὶ ἀπεδέχθη ἐς ἀεὶ τὰ σύνορα μὲ τὴν Πολωνία στὴν ὑπάρχουσα γραμμὴ τοῦ Oder–Neisse (Συμφωνία τῶν δύο Γερμανιῶν, Η.Π.Α., Γαλλίας, Μ. Βρεττανίας καὶ Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, 12.9.1990). Ἡ γραμμὴ καθωρίσθη τὸ 1945, περιλαμβάνει δὲ ἐντὸς τῆς Πολωνίας ἐδάφη ἀπὸ αἰώνων γερμανικά: τὸ νότιο μέρος τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσσίας, τὴν Πομερανία, τὸ ἀνατολικὸ τμῆμα τοῦ Βραδενβούργου, τὴν Σιλεσία. Τὰ ἐδάφη αὐτὰ ἐτέθησαν τὸ 1945 ὑπὸ Πολωνικὴ διοίκησι. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ Γερμανία ἀνεγνώρισε τὴν ὁριοθετικὴ γραμμὴ ὡς ὁριστική ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐκαλλιέργησε στενώτατες σχέσεις μὲ τὴν Πολωνία, ἵδιως οἰκονομικές, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παιζῇ καθοριστικὸ ρόλο στὶς ἔξελίξεις τῆς ἀνατολικῆς γεύτονός της. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ Λευκορωσία ἥγειρε διεκδικήσεις τὸ 1991 ἐπὶ τῆς περιοχῆς τοῦ Bialystok στὴν Ἀνατολικὴ Πολωνία, ἐνῷ καὶ ἡ Λιθουανία ὑποβλέπει τὴν Πολωνία ὡς «ἱμπεριαλιστικὴ δύναμι». Λευκορωσία καὶ Λιθουανία εὑρίσκονται εἰς καλὲς σχέσεις μὲ τὴν Ρωσία, μὲ δυναμικὴ βελτιώσεως. Ἡ παρουσία ἴσχυρότατης Ρωσικῆς ναυτικῆς δυνάμεως στὸ Kaliningrad (= Koenigsberg τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσσίας), καὶ ἡ περίληψις τῆς περιοχῆς στὴν Ρωσικὴ ἐπικράτεια, ἀποτελεῖ καίριο παράγοντα Ρωσικῆς Ἀσφαλείας καὶ Ἐπιρροῆς στὶς σχέσεις Πολωνίας-Λιθουανίας-Λευκορωσίας καὶ στὴν εὐρύτερη Βαλτική.

Τὰ κράτη τῆς διμάδος Visegrad (Πολωνία, Τσεχία, Σλοβακία, Ούγγαρια) συνεργάζονται μὲ σκοπὸ τὴν ταχύτερη δυνατὴ εἴσοδό των στὴν Ε.Ε. Ἡ Ούκρανία (ἀσταθῆς ὀντότης μὲ τεταμένες σχέσεις πρὸς τὴν Ρωσσία) προσβλέπει ἐπίσης στὴν Ε.Ε. Ἐχει συνάψει Συνθήκη Φιλίας καὶ Συνεργασίας μὲ τὴν

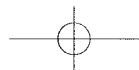

Πολωνία (1992), καὶ συμπήξει μαζὶ μὲ Πολωνία καὶ Ούγγαρια 'Οργανισμὸς τῆς περιοχῆς τῶν Καρπαθίων, στὸν δποτὸ δόμως, χαρακτηριστικὰ ἡ Ρουμανία δὲν μετέχει, καὶ δὲν ἔχει δριστικὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὶς ἐδαφικὲς διεκδικήσεις τῆς ἀπὸ τὴν Ούκρανία (περιοχὴ Μπουκοβίνας). Ἡ συνεργασία τῆς Ούκρανίας μὲ Πολωνία καὶ Ούγγαρια προκαλεῖ τὴν ἀντίθεσι τῆς Ρωσίας.

Ἡ στροφὴ τῶν χωρῶν Visegrad πρὸς τὴν Δυτικὴ Εὐρώπη δημιουργεῖ τάσι μεταξὺ Γερμανίας καὶ Ρωσίας. Ἡ κατάστασις στὴν Ἀνατολικὴ-Κεντρικὴ Εὐρώπη ἡρεμεῖ μόνον ὅταν ἐπικρατεῖ Συνεννόησις Κεντρικῆς Δυνάμεως (Γερμανίας)-Ἀνατολικῆς Δυνάμεως (Ρωσίας)-πρᾶγμα σπάνιο καὶ πρόσκαιρο. Μόνον ἐγκατάλειψις τῆς Ούκρανίας (καὶ τῶν Βαλτικῶν χωρῶν) στὴν Ρωσικὴ ἀγκάλῃ θὰ μποροῦσε ἵσως νὰ πείσῃ τὴν Ρωσία εἰς ἀποδοχὴ τῆς στροφῆς. Βεβαίως ἡ ἔνταξις τῶν χωρῶν τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης σέ μία E.E. ὠπλισμένη μὲ δυνατότητα ἀσκήσεως ἐνεργοῦ Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Ἀσφάλειας, ἐνισχύει μὲν τὸν ἀποφασιστικὸ χαρακτῆρα τῆς Δυτικῆς στροφῆς τῶν χωρῶν αὐτῶν, ἀλλὰ ταυτοχρονῶς δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὅτι διευκολύνει καὶ τὴν συγκατάνευσι τῆς Μόσχας εἰς τὴν συνδεσὶ των ἐπίσης μὲ τὸ NATO. Ἡ Ρωσία ἀντιτίθεται στὴν σύνδεσι, διότι ἔτσι θὰ ἐτίθετο τὸ σύστημα ἀσφαλείας τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν H.P.A. Ἐὰν δόμως ταυτοχρόνως ὑπαχθοῦν οἱ χῶρες αὐτὲς καὶ ὑπὸ μία πολιτικῶς (καὶ στρατιωτικῶς) ἐνεργὸ E.E., τότε θὰ ὑπάρχῃ διπλὸ κλειδὶ ἀσφαλείας γιὰ τὴν περιοχή, Ἀμερικανικὸ καὶ Γερμανικό, τὸ δποτὸ ὑπὸ κατάλληλο Συνεννόησι μπορεῖ νὰ μὴν ἐγείρῃ Ρωσικὴ ἄρνησι. Ἐπὶ πλέον, μπορεῖ νὰ ὑποστηριχθῇ, ἡ ρύθμισις αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ μπορῇ νὰ κερδίσῃ τὴν Ἀμερικανικὴ ἐγκρισι, ἀφοῦ μὲ αὐτὴ ἡ Γερμανία καθίσταται ὁ ἔφορος Τάξεως τῆς περιοχῆς τάσεων μεταξὺ Κεντρικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ὑπὸ Ἀμερικανικὸ ἔλεγχο καὶ καθοδήγησι.

Ἄλλὰ τέτοιες θεωρήσεις εἶναι φανταστικὲς γιὰ τρεῖς χυρίους λόγους:

(α) Ὡς πρὸς τὴν Γερμανία. Ὁ ἐπεκτατισμὸς τῆς ἐπιρροῶν εἶναι ἀναγκαῖα παράμετρος τῆς πολιτικῆς τῆς διότι ἀποτελεῖ θεμελιώδη ἐγγύησι τῆς ἀσφαλείας τῆς. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ βαθύτερο περιεχόμενο δηλώσεως πρὸ καιροῦ τοῦ Κόλ, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς πολιτικῆς ὀλοκληρώσεως τῆς Εὐρώπης εἶναι

έγγυησις ειρήνης για τὸν 21ο αἰῶνα. Ἡ δήλωσις προκάλεσε θύελλα διαμαρτυριῶν στὴν Ἀγγλία, ὅπως ἦταν φυσικό, τέτοιας ἐντάσεως ποὺ ἔχαρακτηρίσθησαν ὑστερικές. Βεβαίως πολιτικὴ ὀλοκλήρωσις τῆς Εὐρώπης σημαίνει καὶ οὐσίαν Γερμανικὴ ἐπιρροή. Οἱ ἀκραῖες Βρεττανικὲς ἀντιδράσεις διεῖδαν στὴν δήλωσι Κὸλ ἀπειλὴ πολέμου. Ἡ ιστορικὴ πραγματικότης εἶναι ὅτι ὅλες οἱ Συνεννοήσεις μεταξὺ τῶν πόλων τοῦ κεντρικοῦ κορμοῦ τῆς Εὐρώπης (περιλαμβανομένης τῆς Ναπολεοντείου Γαλλίας) καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ζώνης ἀπέβησαν ἔξαιρετικὰ ἀσταθεῖς καὶ βραχύβιες. Ἡ Γραμμὴ διαχωρισμοῦ Τεργέστης-Πετρουπόλεως εἶναι ἔξαιρετικὰ ἐνεργὸς παραγωγὸς ἐντάσεων.

(β) Ως πρὸς τὴν Ρωσία. Ὁ ἀνατολικὸς ἐπεκτατισμὸς τῆς Γερμανίας (ἐπικουρούμενος τώρα ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ σύμπραξη) ἀπαιτεῖ ἐνωρίτερα μᾶλλον παρὰ ἀργότερα τὴν ἀνάγκη συνδυασμοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Δυνάμεως μὲ κάποια Δυτικὴ γιὰ τὴν συγκράτησι καὶ ἀναστροφὴ του. (Ἡ Διπλὴ Συμμαχία Γαλλίας-Ρωσίας τοῦ 1894 —ἡ Τριπλὴ Ἐγκάρδιος Συνεννόησις στὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο —Συνθήκη Διαιτησίας καὶ Σύμφωνο Μὴ Ἐπιθέσεως μεταξὺ Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ Γαλλίας, 1932 —ΓαλλοΣοβιετικὸ Σύμφωνο Ἀμοιβαίας Βοηθείας καὶ μὴ Ἐπιθέσεως, 1935 —Συνεργασία Η.Π.Α., Ἀγγλίας, Ε.Σ.Σ.Δ. κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο). Ἡ δυναμικὴ στὶς σχέσεις Κεντρικῆς Δυνάμεως (Γερμανίας)-Ἐνδιαμέσων Ἀνατολικῶν χωρῶν-Ἀνατολικῆς Δυνάμεως (Ρωσίας) ἐμφαίνεται χαρακτηριστικὰ στὸν ρόλο τῆς Πολωνίας ἐπὶ τῆς ἔξελίξεως τῶν ΓερμανοΣοβιετικῶν σχέσεων κατὰ τὴν Μεσοπολεμικὴ περίοδο. Ἡ ἀποτυχία τῶν ἈγγλοΣοβιετικῶν συνεννοήσεων (Οἰκονομικὸ Συνέδριο τῆς Γένουας, 1922), ὡδήγησε στὴν σύναψι τῆς Συνθήκης τοῦ Rapallo μεταξὺ Γερμανίας καὶ Σοβιετικῆς Ἐνώσεως (1922): συνεφωνήθη ἀποκατάστασις διπλωματικῶν σχέσεων, μὴ καταβολὴ πολεμικῶν ἀποζημιώσεων καὶ προτιμησιακὸ ἐμπορικὸ καθεστώς μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν. Ἀκολούθησε ἡ Συνθήκη τοῦ Βερολίνου (1926) ποὺ ἐπεξέτεινε τὴν πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ συνεργασία μεταξὺ Γερμανίας καὶ Ε.Σ.Σ.Δ., ἐπέβαλε δὲ οὐδετερότητα σὲ κάθε μία στὴν περίπτωσι ἐπιθέσεως ἀπὸ τρίτη (ὅ μόνιμος φόβος τῆς Γερμανίας γιὰ διπλὴ ἐκατέρωθεν ἐπίθεσι). Τὸ 1929 ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. εἶχε συνάψει δίκτυο συνθηκῶν (Συνθήκη Μόσχας) μὲ τὶς γειτονικές της χῶρες πρὸς ὅμινά της ἀπὸ Δυσμῶν

και Νότου (Βαλτικές χώρες, Πολωνία, Ρουμανία, Τουρκία, Περσία). Άλλα τὸ 1934 ή Πολωνία υπέγραψε Σύμφωνο Μή 'Επιθέσεως μὲ τὴν Γερμανία, συνοδευόμενο ἀπὸ πολιτιστικὲς καὶ οἰκονομικὲς συμφωνίες. Παρ' ὅλο ποὺ τὸ ἕδιο ἔτος τὸ ΡωσσοΠολωνικὸ Σύμφωνο μὴ ἐπιθέσεως ἀνενεώθη, ή Ρωσσία ἐστράφη ἀποφασιστικὰ πρὸς τὶς Δυτικές Δυνάμεις, καὶ ἥταν οἱ ἐσφαλμένες ἔκτιμήσεις καὶ ταχτικὴ τῆς Βρετανίας ποὺ ἐμπόδισαν καταληκτικὴ διαπραγμάτευσι συμφωνίας καὶ ὀδήγησαν στὸ ΓερμανοΡωσσικὸ Σύμφωνο τοῦ 1939. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1939 (πρὸν ἀπὸ τὶς ΓερμανοΣοβιετικὲς Συμφωνίες) ή Γερμανία κατήγγειλε τὸ ΓερμανοΠολωνικὸ Σύμφωνο. - Στὴν παροῦσα κατάστασι, ή Ρωσσία δὲν ἔχει μόνον νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς μονίμως δρῶντες λόγους περιορισμοῦ τοῦ Γερμανικοῦ ἐπεκτατισμοῦ πρὸς ἀνατολάς, ἀλλὰ καὶ θετικοὺς λόγους Συνεννοήσεως μὲ τὴν Οίκουμενικὴ Ἡγεμονικὴ Δύναμι, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔξαρτᾶται γιὰ τὴν ἐπίτευξι τῶν βασικῶν στρατηγικῶν στόχων προτεραιότητός της, ποὺ εἶναι:

- (1) ή συνεκτικὴ ὄργάνωσις τοῦ πυρῆνος τῶν τριῶν Ρωσιῶν καὶ ή ἐμπέδωσις τῆς ἐπιρροῆς της στὶς Βαλτικὲς καὶ Καυκάσιες χῶρες.
- (2) ὁ σταθερὸς ἔλεγος τῆς (πετρελαιοφόρου) Κεντρικῆς Ἀσίας.
- (3) ή ἐνεργὸς παρουσία στὴν Ἀπωλετικὴν Ἀνατολὴν ἐν ὅφει μάλιστα τοῦ ἀναπτυσσόμενου ἀνταγωνισμοῦ Ιαπωνίας-Κίνας.

Στὰ δύο τελευταία πεδία ἐμπλέχονται ἄμεσα τὰ ζωτικὰ Συμφέροντα τῆς Ὑπερδυνάμεως, στὸ δὲ πρῶτο ἔμμεσα. Συνεννόησις λοιπὸν τῆς ἀσθενούσης Ρωσσίας πρὸς τὶς Η.Π.Α. εἶναι τελικὰ ἀναγκαῖα.

(γ) Ως πρὸς τὶς Η.Π.Α. Ἡ Παγκόσμιος Ἡγεμονικὴ Δύναμις ἔχει φυσικὰ ὕψιστο στρατηγικὸ στόχο τὴν διατήρησι τῆς Ἡγεμονίας της. Ἡ σταθερὰ προσέγγισις Μόσχας-Βερολίνου θίγει ζωτικὰ συμφέροντα τῶν Η.Π.Α. Ἐξ ἄλλου ή φυσικὴ συναρμογὴ συνδιαρθρώνει τὴν Ρωσσία πρὸς τὸν Βαλκανικὸ χῶρο, στὴν μεγάλη Ἀνατολικὴ Εὐρωπαϊκὴ Ζώνη, καὶ ὅχι στὸν Κεντρικὸ Ἡπειρωτικὸ Εὐρωπαϊκὸ κορμό. Ἡ ἀποκατάστασις καὶ σταθεροποίησις τῆς συνοχῆς τοῦ εὐρυτέρου Ρωσικοῦ χώρου μακρὰν τῆς δυναμικῆς ΔυτικοΚεντρικῆς

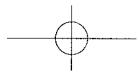
Εύρωπαικής όλοκληρώσεως ύπό του συγχρόνου "Αξονος, συνάδει πρὸς τὰ στρατηγικὰ συμφέροντα τῆς Ἀμερικῆς, ἐφ' ὅσον ἡ Ρωσικὴ συνοχὴ συνδυάζεται θετικὰ πρὸς τὴν ἀποκαθιστάμενη ἐσωτερικὴ ὄργανωσι καὶ στρατηγικὸ προσανατολισμὸ τοῦ ἐνιαίου ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ χώρου. "Οσο ἐπιπλέον διαρκεῖ ἡ ἀδιαπερατότης τοῦ Ἰράν, οἱ Η.Π.Α., ἡ Ρωσία καὶ ἡ Τουρκία ἔχουν κοινὸ συμφέρον διμαλῆς συνεργασίας, καὶ ὅχι, ὅπως λέγεται, ΡωσσοΤουρκικῶν τριβῶν. Ἡ Τουρκία ἥταν πάντοτε ἴδιαίτερα προσεκτικὴ στὶς σχέσεις της πρὸς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ., ἀπέδειξε δὲ καὶ κατὰ βάθος συγχράτησι (ἀναμφίβολα μὲν Ἀμερικανικὴ προτροπή) κατὰ τὴν διάλυσι τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ τὸν ἀγῶνα ἀποκρυσταλλώσεως τοῦ νέου Ρωσοκεντρισμοῦ στὸν Βορρᾶ της. ΡωσσοΤουρκικὴ ἔντασις θὰ εἶναι μᾶλλον παροδικὴ δυσαρμονία καὶ τακτικὸς ἐλιγμὸς πιέσεως, πρὸς ἀποκατάστασι ρεαλιστικῆς καὶ εὐσταθοῦς ἴσορροπίας, ὅπως εἶναι βασικὰ καὶ οἱ ἙλληνοΤουρκικὲς κρίσεις, ἐκτὸς βεβαίως τῆς περιπτώσεως υἱοθετήσεως ἐσφαλμένης στρατηγικῆς, δόποτε ἡ πιθανότης προκλήσεως μονιμωτέρας βλάβης εἰς βάρος τοῦ ἀμαρτάνοντος δὲν ἀποκλείεται. Τέλος ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Σοβιετικοῦ καθεστῶτος ἀπὸ τὶς Η.Π.Α. τὸ 1933 εἶχε κύρια αἰτία τὴν ἄνοδο τῆς Ἰαπωνίας στὴν "Απω Ἀνατολή —δυνητικὴ ἀπειλὴ κατὰ τῆς Ἀμερικῆς ποὺ δὲν ἀργησε νὰ πραγματωθῇ τότε καὶ ἐπανεμφανισθῇ τώρα ἐπὶ ἀλλού πεδίου. Στὶς τρεῖς θεμελιώδεις στρατηγικὲς προτεραιότητες τῆς Ρωσίας, οἱ Η.Π.Α. ἔχουν κάθε λόγο νὰ ἀποκριθοῦν θετικά, ἐφ' ὅσον ἡ ἵκανοποίησίς των εἶναι τέτοια ὥστε νὰ προσφέρῃ ἐγγυήσεις ἀσφαλείας καὶ συνεργασίας στὴν Οἰκουμενικὴ Ἡγεμονικὴ Δύναμι.

Ἡ Γερμανικὴ Στρατηγικὴ εἶναι διαφανῆς καὶ ταυτόσημη ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως τοῦ Γερμανικοῦ Κράτους (τούλαχιστον μετὰ τὴν ἀποπομπὴ τοῦ Bismarck). Μὲ τὴν Διακυβερνητικὴ θὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ σύστασις κινητηρίου διμάδος στὴν Ε.Ε. περὶ τὸν ΓερμανοΓαλλικὸ "Αξονα, διμάδος ἡ δποία φαίνεται νὰ ὑφίσταται ἥδη de facto λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς ἀποστασιοποιήσεως πολλῶν κρατῶν-μελῶν καὶ τῆς ἐντόνου ἀντιδράσεως τῆς Μ. Βρετανίας. Ταυτοχρόνως ἡ Γερμανία θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ βαθύνῃ καὶ ἐπισημοποιήσῃ τὴν ἐπιρροή της στὶς μεσάζουσες Ἀνατολικὲς χῶρες (Visegrad), εἰ δυνατὸν μὲ ταχεῖα ἐνσωμάτωσί των ὑπὸ κάποια μορφὴ στὸ σύστημα τοῦ "Αξονός της. Ἡ Στρατηγικὴ αὕτη θὰ

προσκρούση στίς κεντρόφυγες Δυνάμεις έντός της Ε.Ε., στήν τελική αντίθεση της Ρωσίας και στήν κατασταλτική δρᾶσι τῶν Η.Π.Α.

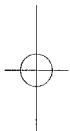
Έξ αλλου στὸν ΒαλκανοΜικρασιατικὸ χῶρο ἔχει δημιουργηθῆ δυναμικὴ αὐτοοργανώσεως του ὑπὸ τὴν αἰγίδα και τὴν ἐγγύησι ἀσφαλείας τῆς Ὑπερδυνάμεως. Ἡ Τουρκία εἶχε μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο σταθερὰ συνδυάση τοὺς στρατηγικούς της στόχους πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν Η.Π.Α., ἀπεδείχθη δὲ ίκανή και ἀξιόπιστος Δύναμις. Ἡ Σερβία (Γιουγκοσλανία) θὰ ἔξελθῃ τῆς περιπετείας τοῦ Βοσνιακοῦ Πολέμου ὡς μεγάλη Τοπικὴ Δύναμις μὲ ρόλο εύρειας ἐμβελείας, ἐὰν χειρισθῇ σωστὰ τὶς δυνατότητες ποὺ προσφέρει ἡ Συμφωνία τοῦ Dayton. Ἡ Ρουμανία ἔχει βαθύτατες ἐπιφυλάξεις και ριζικές ἀντιθέσεις πρὸς τὸν ἀναπτυσσόμενο ΝεοΚεντροΕυρωπαϊσμὸ και Μαγυαρισμὸ ὑπὸ Γερμανικὴ ἐπιρροή. Ἡ Αλβανία ἔχει προσδεθῆ στενώτατα και κατ' εὐθεῖαν μὲ τοὺς Ἀμερικανικοὺς συνδυασμοὺς στὴν περιοχή, περιλαμβανομένης και τῆς συνδιαρθρώσεώς της εἰς ἓνα ἘλληνοΣερβικὸ "Αὖονα ἀφ'" ἐνὸς και μία ἘλληνοΤουρκικὴ Συνεννόησι ἀφ' ἑτέρου, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐλλὰς ἔκανε τὶς ὄρθες και συμφέρουσες στρατηγικὲς ἐπιλογὲς συνεργειῶν. Ἡ πρώην Γιουγκοσλανικὴ Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας ἐντάσσεται κυριολεκτικὰ στὸν ἘλληνοΣερβικὸ ἄξονα (ἄξων Μοράβα-Αξιοῦ). Ἡ Βουλγαρία θὰ συμπεριληφθῇ στὴν κυρίαρχο δυναμική. Ἐχομε τὴν ἀντικειμενικὴ θεμελίωσι τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως τοῦ 1934 (μαζὶ μὲ τὴν Βουλγαρία αὐτὴ τὴν φορά) μὲ τὴν ἐγγύησι ἀσφαλείας τῆς Παγκοσμίου Ἡγεμονικῆς Δυνάμεως και τὴν τελικὴ σύμπραξι τῆς Ρωσίας δεδομένη. Ἡ ἐγγύησις Ἀσφαλείας ἐκφράζεται ἀπτὰ και μὲ τὴν στρατιωτικὴ Ἀμερικανικὴ και ΝΑΤΟικὴ παρουσία στὴν περιοχή. Ὁ Γερμανικὸς ἐπεκτατισμὸς ἐπιρροῶν και κυριαρχίας θὰ ἀνακοπῇ πολὺ πρὶν ἐπιδράσῃ στὴν Ἐλλάδα. Ἄλλα και ἄλλως ἓνα ἄφευκτο δίλημμα βαρύνει κάθε διπλό Εύρωπαικῆς (δηλαδὴ Γερμανοκεντρικῆς) Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς. Ἐὰν μὲν οἱ σχεδιαζόμενες ἔξελίξεις ὀδηγήσουν σὲ μείζονα ἀπόπειρα Γερμανικῆς ἡγεμονίας στὴν Εύρωπη εἶναι ἐπικίνδυνες. Ἐὰν δὲ, εἶναι ἄχρηστες.

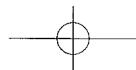
Ἡ μείζων Στρατηγικὴ ἐπιλογὴ τῆς Ἐλλάδος εἶναι ἀντικειμε-

νικὰ δεδομένη. Εἶναι εὑτυχὴς συγκυρία τὰ πραγματικὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος νὰ συγκλίνουν καὶ ἐν πολλοῖς νὰ συμπίπτουν μὲ τοὺς Στρατηγικοὺς Στόχους τῆς Ἡγεμονικῆς Δυνάμεως στὴν περιοχή, πρὸς τοὺς ὅποίους νὰ συνδυάζωνται ἐπιπλέον καὶ οἱ ιστορικὲς παράμετροι τῆς Μεγάλης Δυνάμεως στὴν συνολικὴ Ἀνατολικὴ Ζώνη, τῆς Ρωσίας.

Ἡ ἀποδοχὴ τῶν πρωτοβουλιῶν τοῦ ΓερμανοΓαλλικοῦ Ἀξονος γιὰ τὴν προώθησι τῆς Πολιτικῆς Εύρωπαϊκῆς Ἐνοποιήσεως δὲν ὑποθηκεύουν μόνον τὴν Ἑθνικὴ Ἀνεξαρτησία, ἀλλὰ καὶ συνεπάγονται ἐπιλογὴ Στρατηγικῆς ἀντιθετικῆς πρὸς τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος.

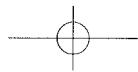
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ XXXI

‘Η Εύρωπαική ’Αρχιτεκτονική ’Ασφαλείας τὸ 1997 καὶ ὁ θεμελιώδης ρόλος τοῦ NATO

Οἱ ἀποφασιστικῆς σημασίας ἔξελίξεις ποὺ συνέβησαν τὸ 1997 σχετικὰ μὲ τὴν Εύρωπαικὴ ’Αρχιτεκτονικὴ ’Ασφαλείας ἐπικυρώνουν ἐντυπωσιακὰ τὶς βραχυπρόθεσμες προβλέψεις ποὺ εἶχα κάνει (βάσει τῆς ἀναλύσεως τῆς φύσεως τοῦ ἰσχύοντος παγκοσμίου Μονοπολικοῦ Συστήματος) γιὰ τὶς τάσεις ἀναπτύξεως τῆς Περιφερειακῆς Στρατηγικῆς Δομῆς στὴν γηραιὰ ”Ηπειρο.

‘Η ’Ασφαλεία τῆς γεωγραφικῆς Εύρωπης εἶναι θέμα ἀποκλειστικὰ κατ’ οὐσίαν τοῦ NATO’ στὴν ἴδια ’Αρχιτεκτονικὴ ’Ένότητα περιλαμβάνεται ἡ περιοχὴ τοῦ Καυκάσου καὶ ἡ Κεντρικὴ ’Ασία· ἡ δομὴ τῆς ’Ασφαλείας αὐτῆς εἶναι θέμα ζωτικοῦ συμφέροντος τῶν H.P.A. Στὶς 31 Μαρτίου τοῦ 1992 οἱ στρατιωτικὲς δομὲς τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας διελύθησαν. Στὶς 8 Νοεμβρίου τὸ NATO διετύπωσε νέο Στρατιωτικὸ Δόγμα (Σύνοδος Κορυφῆς Ρώμης). ”Ηδη στὴν Σύνοδο Κορυφῆς τοῦ NATO τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1991 ἐφαρμόζεται ἡ ἀρχὴ τῆς γεωπολιτικῆς ἐπεκτάσεως τοῦ πεδίου ’Ασφαλείας τοῦ NATO. Στὶς 20 τοῦ μηνὸς συνέρχεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ΒορειοΑτλαντικὸ Συμβούλιο Συνεργασίας μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν μελῶν καὶ ἐννέα χωρῶν τῆς Κεντρικῆς καὶ ’Ανατολικῆς Εύρωπης ἀπὸ τὸν πρώην ’Ανατολικὸ Συνασπισμό. Τὸ νέο συμβούλιο ἔδινε τὴν εὐκαιρία στὶς συναρτώμενες χῶρες νὰ συμμετάσχουν ὑπὸ περιωρισμένη ἴδιότητα σὲ ἔναν μόνιμο καὶ τρέχοντα διάλογο ’Ασφαλείας μὲ τὴν νικητήριο ΒορειοΑτλαντικὴ Συμμαχία. Η ἴδεα ἀντεπροσώπευε μία πρώτη, δοκιμαστικὴ ὑλοποίησι τοῦ νέου Στρατηγικοῦ Δόγματος.

Στὶς 10-11 Ιανουαρίου 1994 μὲ ἀπόφασι τοῦ ΒορειοΑτλαντικοῦ Συμβουλίου, συμμετεχόντων τῶν ’Αρχηγῶν Κρατῶν καὶ Πρωθυπουργῶν τῶν χωρῶν-μελῶν τοῦ NATO, συνεστήθη ἡ ’Εταιρεία ἡ Σύμπραξις γιὰ τὴν Eirήνη (Partnership for Peace)-«έταιρεία» μὲ τὴν ἀρχαία ἔννοια τοῦ ὄρου, «έταῖρος». Η ἴδρυτικὴ προκήρυξις ἀποτελοῦσε μία πρόσκλησι πρὸς ὅλες τὶς χῶρες τοῦ πρώην ’Ανατολικοῦ Μπλὸκ νὰ συνδεθοῦν σὲ κοινὴ δομὴ ἀσφαλείας ὑπὸ τὴν

αἰγίδα τοῦ NATO, τὸ ὅποιο ἔτσι ἀποκτοῦσε νέο στρατηγικὸ στόχο τὴν πολιτικὴ σταθεροποίησι τοῦ συνολικοῦ Εύρωπαικοῦ χώρου μαζὶ μὲ τὶς Ἀσιατικὲς χῶρες τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐπεξετείνετο δραστικὰ τὸ πεδίο δικαιοδοσίας τοῦ NATO πέραν τοῦ ὀριζομένου σκοποῦ στὸ "Αρθρο 5 τῆς ΒορειοΑτλαντικῆς Συνθήκης, ἀλλὰ χωρὶς τὴν ρητὴ δέσμευσι γιὰ τὴν δυνατότητα κατὰ κρίσιν χρήσεως ἐνόπλου Ἰσχύος πρὸς σταθεροποίησι τοῦ συνολικοῦ διευρυμένου πεδίου. (Τὸ οὖσιαδες "Αρθρο 5 τῆς ΒορειοΑτλαντικῆς Συνθήκης παρέχεται στὸ Παράρτημα XXXII. Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν συστατικὴ πρᾶξι τῆς Συμπράξεως γιὰ τὴν Εἰρήνη δίδονται στὸ Παράρτημα XXXIII).

Ἡ πίεσις τῶν χωρῶν τοῦ πρώην Ἀνατολικοῦ Συνασπισμοῦ νὰ συνδεθοῦν μὲ κάποια σχέσι πρὸς τὸ NATO ὡς μόνου τρόπου ἀγκυρώσεως τοῦ συστήματος Ἀσφαλείας των σὲ πραγματικὸ πόλο δυνάμεως καὶ ἄρα μὲ ρεαλιστικὴ ἐγγύησι σταθεροποιήσεως, ἥταν μεγίστη. Αὐτὸ ἀλλως τε ἀποτελοῦσε τὴν πρωταρχικὴ στρατηγικὴ προτεραιότητά των προκειμένου νὰ ἀποφύγουν ὅσο εἶναι δυνατὸν τὸ Κενὸν Ἰσχύος ποὺ ἐπροκάλεσε στὴν μείζονα περιφέρεια ἥ κατάρρευσις τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Ἐντὸς μηνῶν ἀπὸ τῆς Προσκλήσεως τοῦ NATO καὶ σὲ ταχύτατη διαδοχὴ (Εἰκ. 133) ὅλες οἱ χῶρες τοῦ Ἀνατολικοῦ Συνασπισμοῦ (Σύμφωνο Βαρσοβίας καὶ πρώην μέλη τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως) ἐκτὸς τῶν χωρῶν τῆς πρώην Γιουγκοσλαβίας (ἀλλὰ ἥ Σλοβενία συμμετέσχε), τῆς Λευκορωσσίας καὶ τῆς Μολδαυίας, εἶχαν συνδεθῆ στὴν PFP (Partnership for Peace) (Εἰκ. 134).

Τὸ ἐπόμενο βῆμα ἥταν ἥ πλήρης προσχώρησις στὸ Σύμφωνο ὃσων χώρων ἥταν σὲ βαθμὸ ἐτοιμότητος ἀρκετὰ ὑψηλὸ ὄστε νὰ ἀναλάβουν τὸν ἀπαιτούμενο ἐξορθολογισμὸ καὶ ἀναδόμησι τοῦ στρατιωτικοῦ των συμπλέγματος καὶ τοῦ στρατηγικοῦ σχεδιασμοῦ των. Πρὸς τοῦτο προηπαιτεῖτο ἥ καθησύχασις τῆς Ρωσίας καὶ ἥ συγκατάνευσίς της στὴν NATOικὴ ἐπέκτασι πρὸς τὸν χῶρο τῆς πρώην ἐπιρροῆς της. Στὶς 10 Δεκεμβρίου 1996 τὸ ΒορειοΑτλαντικὸ Συμβούλιο διεκήρυξε ὅτι οἱ χῶρες-μέλη «δὲν ἔχουν καμμία πρόθεσι, κανένα σχέδιο καὶ κανένα λόγο νὰ ἀναπτύξουν πυρηνικὰ ὅπλα στὸ ἔδαφος τῶν νέων μελῶν».

Στις 27 Μαΐου 1997 ύπεγράφη ή ίδρυτική πρᾶξις τῶν νέων σχέσεων μεταξὺ NATO και Ρωσίας. Συνιστάτο ἕνα μόνιμο κοινὸ Συμβούλιο στὸ δποτο θὰ μετέχῃ ή Ρωσία μαζὶ μὲ τὶς χωρες-μέλη τοῦ NATO πρὸς ἔξετασι θεμάτων στρατηγικῆς σημασίας. Οἱ σχέσεις εἶναι χαλαρές, καὶ τὸ NATO βεβαίως διατηρεῖ πλήρη ἐλευθερία δράσεως σὲ περίοδο κρίσεως. Ούσιαστικὰ ή Ρωσία συνεφώνησε στὴν Ἀμερικανικὴ ἐγγύησι Εύρωπαικῆς Ἀσφαλείας, ὅπως εἶχα προβλέψει ὅτι θὰ κάνῃ (ν. Κεφάλαιο 26, πρωτοδημοσιευθὲν στὶς 19 Ιουνίου 1995 καὶ Κεφάλαιο 15 πρωτοδημοσιευθὲν στὶς 26 Μαρτίου 1996).

Ἡ ἐπέκτασις τοῦ NATO πρὸς Ἀνατολὰς ἦταν πλέον πρὸ τῶν χωρῶν. Στὶς 8-9 Ιουλίου 1997 ἡ Συνάντησις Κορυφῆς τοῦ NATO στὴν Μαδρίτη ἐνέχρινε τὴν ἐναρξὶ διαπραγματεύσεων γιὰ τὴν πλήρη ἐνταξὶ Πολωνίας, Τσεχίας καὶ Ούγγαρίας στὸ Σύμφωνο κατὰ τὸ 1999. Τὸ ἴδιο ἔτος θὰ ἐπιλεγῇ μία δεύτερη ὄμὰς χωρῶν πρὸς ἐνταξὶ. Οἱ Εύρωπαικὲς Δυνάμεις ἥθελαν τὴν προοπτικὴ ἐντάξεως περισσοτέρων χωρῶν στὴν πρώτη ὄμάδα. Ἐννέα Μέλη τῆς Εύρωπαικῆς Ἐνώσεως ὑπὸ τὴν ἡγεσία Γαλλίας καὶ Ἰταλίας εἶχαν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία καὶ ἀγωνίσθηκαν γιὰ τὴν πραγματοποίησι ἐνσωματώσεως Σλοβενίας καὶ Ρουμανίας ἐπὶ πλέον. "Αλλες χωρες ύπεστήριζαν τὴν ἐνταξὶ τῆς Βουλγαρίας, ἐνῷ ἡ Δανία καὶ ἡ Νορβηγία ἐπρότειναν τὴν συμπερίληψι τῶν Βαλτικῶν χωρῶν. Οἱ Η.Π.Α. ὅμως υἱοθέτησαν τὴν σκληρὴ γραμμὴ ούσιαστικῆς ἐνσωματώσεως γιὰ μία πραγματική, δραστικὴ πολιτικοστρατιωτικὴ Συμμαχία, καὶ ὅχι γιὰ ἕνα ἀκόμη Συμβούλιο Συζητήσεων: μόνο χωρες ἔτοιμες καὶ ἀποφασισμένες νὰ ἀναλάβουν τὴν δυναμικὴ καὶ τὸ κόστος τῆς ἀπαραίτητης ἀνασυγκροτήσεώς των ἰδίως στὸ στρατιωτικὸ σκέλος μποροῦν νὰ ἐντάσσωνται σὲ κάθε φάσι διευρύνσεως. Ἐν τῷ μεταξὺ παραλλήλως εἰδικὲς σχέσεις εὐνοοῦνται καὶ καλλιεργοῦνται μεταξὺ NATO καὶ συγκεκριμένων χωρῶν ποὺ ἐνῷ δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸ παρὸν στὶς ἀπαιτήσεις ἐνὸς πλήρους μέλους, ἐπιζητοῦν στενώτερο δεσμὸ μὲ κάποιο ποσοστὸ ἀπὸ τὶς ἐγγυήσεις ἀσφαλείας τοῦ Συμφώνου. "Ετσι στὶς 27 Μαΐου 1997 στὸ Sivitria τῆς Πορτογαλλίας συνήφθη Χάρτα Συνεργασίας NATO-Ούκρανίας.

Ἡ ἐπέκτασις τοῦ NATO συνεδέθη ἀρχικὰ καὶ πρὸς μία ἀναδιοργάνωσι τῆς

έσωτερικής δομῆς του ώστε νὰ δίδεται μεγαλύτερο βάρος στὴν Εύρωπαϊκὴ διάστασι του, κατεύθυνσι πρὸς τὴν ὁποίᾳ ἐπίεζε χυρίως ἡ Γαλλία, καὶ τὴν ὁποίᾳ ἐπεδίωκε σιωπηρὰ καὶ δι' ἀντιπροσώπου πρωτίστως ἡ Γερμανία. Οἱ Η.Π.Α. εἶχαν νὰ καθησυχάσουν τὸσο τὸν ΓερμανοΓαλλικὸ "Αξονα, ὅσο καὶ τὴν Ρωσία γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν στρατηγικὴ διεύρυνσι καὶ ἐδαφικὴ ἐπέκτασι τοῦ NATO. Στὴν Σύνοδο τῶν Βρυξελλῶν τοῦ 'Ιανουαρίου 1994 ὅπου διεκηρύχθη ἡ PFP, δι' Πρόεδρος Clinton ἀνεγνώρισε τὴν σημασία τῆς ἀναπτύξεως μιᾶς Εύρωπαϊκῆς ταυτότητος 'Αμύνης στοὺς κόλπους τῆς Εύρωπαϊκῆς καὶ Δυτικο-Ευρωπαϊκῆς 'Ενώσεως. 'Απεφασίσθη ἐπίσης ἐκεῖ ἐπὶ τέλους (μετὰ ἀπὸ κύησι 31 ἑτῶν ποὺ εἶχε δημιουργήσει ὁξεία κρίσι στὴν Συμμαχία κατὰ τὴν περίοδο 1963-1996) ἡ δημιουργία «'Ομάδων Πολυεθνικῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων» μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιτραπῇ τελικὰ ἡ συγκρότησις ἀποκλειστικὰ Εύρωπαϊκῶν Μονάδων δυναμένων νὰ χρησιμοποιήσουν τὶς NATOϊκὲς δομές, χωρὶς τοὺς 'Αμερικανούς, ἐντὸς τοῦ πλαισίου μιᾶς κοινῆς 'Εξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Πολιτικῆς 'Ασφαλείας τῆς E.E. Η Γαλλία, γιὰ νὰ πιέσῃ πρὸς αὐτὲς τὶς ἔξελίξεις, διεκήρυξε στὶς 5 Δεκεμβρίου 1995 τὴν προοδευτικὴ (καὶ μερικὴ πάντως ἐν τέλει) ἐπανένταξί τῆς στὸ στρατιωτικὸ σκέλος τοῦ NATO, ἀπὸ τὸ ὅποιο ἐπὶ Ντὲ Γκώλ εἶχε ἀποχωρήσει τὸ 1966.

Στὶς 3 'Ιουνίου 1996 τὸ ΒορειοΑτλαντικὸ Συμβούλιο στὸ Βερολίνο καθώρισε τὴν διαδικασία συγκροτήσεως τῶν Πολυεθνικῶν Μονάδων. Οἱ 'Ομάδες αὐτὲς θὰ συνίστανται γιὰ συγκεκριμένους σκοπούς' οἱ Η.Π.Α. διατηροῦν τὸν ἔλεγχο τέτοιων μελλοντικῶν ὄργάνων ἐπεμβάσεως καὶ ἀκόμη πλῆρες δικαίωμα ἀδῶγιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν θὰ συμμετέχουν εἰς αὐτές. Η Γαλλία, ἐν ὅψει αὐτῆς τῆς ἔξελίξεως, ἐπέμεινε στὸν διορισμὸ τουλάχιστον Εύρωπαίου στὴν θέσι 'Αμερικανοῦ Διοικητοῦ τῶν Δυνάμεων τῆς Νοτίας Πτέρυγος τοῦ NATO. Οἱ Η.Π.Α. ἀπέρριφαν τὴν ἀπαίτησι, καὶ ἡ διαδικασία ἐσωτερικῆς ἀναδομῆσεως τοῦ NATO κατέληξε σὲ ἀδιέξοδο στὴν Σύνοδο Κορυφῆς τῆς Μαδρίτης τὸν 'Ιούλιο τοῦ 1997.

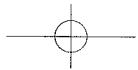
Η ἐπιτυχία τοῦ NATO στὴν ἀποτελεσματικὴ ἔκφρασι τῆς νέας Εύρωπαϊκῆς 'Αρχιτεκτονικῆς 'Ασφαλείας καὶ στὴν ἐγγύησι τῆς καὶ σταθεροποίησι τῆς

περιοχής δύναται στὸν μέγιστο βαθμὸν συσπειρώσεως του πέριξ τῆς κεντρικῆς ἐστίας, τῶν Η.Π.Α. Μόνον ἵσχυρὰ κέντρα ἔξασφαλίζουν ἵσχυρὸν συνεκτικὸν ἵστον συσσωματώσεων καὶ τὴν ἐνεργὸν καὶ δραστικὴν ὀργάνωσί των. Ἰκανοποίησις ἐκ μέρους τῶν Η.Π.Α. τῶν οὐτοπικῶν ἀπαιτήσεων ὡρισμένων Εὐρωπαϊκῶν κύκλων, καὶ ἴδιως τοῦ ΓερμανοΓαλλικοῦ "Ἄξονος δρῶντος διὰ τῆς Γαλλικῆς προπετείας, θὰ ἐσήμαινε τὴν ἀποδυνάμωσι τοῦ NATO, καὶ σοβαρὸν κενὸν ἵσχυος στὶς δομὲς ἀσφαλείας τῆς Εὐρώπης. Ἐξ ἀντιθέτου, ἡ ἀνυπαρξία ἵσχυροῦ κέντρου εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸν ποὺ κυριώτατα καθιστᾶ ἀναποτελεσματικοὺς καὶ ἀνενεργὲς μόνον λέσχες θεωρητικῶν συζητήσεων θεσμοὺς καὶ ὀργανισμοὺς ὅπως δὲ ὁ 'Οργανισμὸς γιὰ τὴν 'Ασφάλεια καὶ τὴν Συνεργασία στὴν Εὐρώπη (Organization for Security and Cooperation in Europe, OSCE, διάδοχος (5-6 Δεκεμβρίου 1994) τοῦ Conference on Security and Cooperation in Europe, CSCE, συσταθέντος μὲ τὶς Συμφωνίες τοῦ Helsinki, 1975), τὴν ΔυτικοΕυρωπαϊκὴ "Ἐνωσι, ἡ αὐτὴν τὴν Εὐρωπαϊκὴ "Ἐνωσι. Οἱ ἔξελίξεις στὴν πρώην Γιουγκοσλαυίᾳ (ἀλλὰ καὶ τὸν Καύκασο) κατέδειξαν τὴν παταγώδη ἀποτυχία τῶν ὀργανισμῶν αὐτῶν ὡς μηχανισμῶν ὀντιμετωπίσεως κρίσεων καὶ ἀνωμαλιῶν στὸ γεωπολιτικὸν πεδίο. Ἐχρειάσθηκε ἄμεσος Ἀμερικανικὴ διαπλοκὴ πρὸς τὸν τοπικοὺς παράγοντες καὶ παραμέτρους τῆς κρίσεως γιὰ νὰ θεμελιωθῇ ἡ λύσις τοῦ Γιουγκοσλαυικοῦ Ζητήματος (Συμφωνία Dayton) ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς σαφοῦς γεωστρατηγικῆς συλλήψεως καὶ μέσω μιᾶς NATOικῆς ἔξασφαλίσεως τῶν συνθηκῶν λειτουργίας τῆς ἐπιτευχθείσης λύσεως. Ἐνώπιον τῆς ἵσχυρῆς συσπειρώσεως καὶ ἀποτελεσματικότητος τοῦ NATO κινήσεις ὅπως ἡ σύστασις (12 Νοεμβρίου 1996) τοῦ Κοινοῦ 'Οργανισμοῦ Συνεργασίας γιὰ τὸν 'Εξοπλισμοὺς μεταξὺ τῶν ἵσχυρῶν τῆς Ε.Ε. (Γερμανία, Γαλλία, Ἰταλία, Μ. Βρεττανία) μόνον ὡς ἀγῶν ἐντυπώσεων μπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ. Ὁ 'Οργανισμὸς προεβλέπετο ὑπὸ τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht. Στὴν ἴδια κατηγορία μικρῶν προβάσεων πρὸς στήριξι τῆς ἀγωνιώδους ἐπιχειρήσεως Εὐρωπαϊκῆς δλοκληρώσεως ἐντάσσεται καὶ ἡ δημιουργία στὶς 18 τοῦ ἴδιου μηνὸς ἀπὸ τὴν ΔυτικοΕυρωπαϊκὴ "Ἐνωσι τοῦ 'Οργανισμοῦ 'Εξοπλισμοῦ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Ὁ ΓερμανοΓαλλικὸς "Ἄξων καὶ οἱ περὶ αὐτὸν δορυφόροι ἐπιχειροῦν νὰ κρατήσουν ἐνον ΔυτικοΓερμανικὸ Εὐρωπαϊκὸ χαρακτῆρα στὴν Ε.Ε. καὶ τὸν συναφεῖς

’Οργανισμούς. Οι Η.Π.Α. ἐπιμένουν σὲ μία Πανευρωπαϊκή “Ενωσι μὲ τὴν συμπερίληψι Κεντρικῶν καὶ Ἀνατολικῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, ὥστε νὰ ἀντιπροσωπεύονται, νὰ ἔχεισορροποῦν καὶ ἀλληλοσταθεροποιοῦνται ὅλες οἱ Δυνάμεις καὶ γεωπολιτικὲς δύμαδες Δυνάμεων καὶ συμφερόντων τῆς γηραιᾶς Ἡπείρου.

Τὴν δυναμικὴ προοπτικὴ ἀναπτύξεως τοῦ NATO συμπληρώνει ἀντιστικτικὰ τὸ 1977 ἡ ἀσταθῆς καὶ παραποδιζομένη πρόβασις τῆς E.E. Τὸ κλειδὶ γιὰ τὴν κατανόησι τῶν ἔξελίξεων σχετικὰ μὲ τὴν E.E. ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἐπιχειρεῖται νὰ γίνῃ κάτι ποὺ ἀπὸ τὴν φύσι του εἶναι ἀδύνατο νὰ συντελεσθῇ. ”Ετοι μίοθετεῖται μία βῆμα πρὸς βῆμα προσέγγισις στὴν ἀπέλπιδα προσπάθεια νὰ παρακαμφθοῦν οἱ ἐγγενεῖς ἀντίτονες δύμες: ἀκολουθεῖται ἡ μοιραία πορεία νὰ ἐπιβληθῇ μία τεχνητὴ τάξις ἀντιθετικὴ τῆς φυσικῆς δομῆς καὶ διαρθρώσεως τοῦ πεδίου. ’Επειδὴ ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τὸ ἀποφασιστικὸ βῆμα, εὑρίσκονται κάθε φορὰ τὰ μέτρα ποὺ ἀποτελοῦν τὸν μέγιστο κοινὸ παρανομαστὴ τῶν ἀποκλινόντων ζωτικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν καὶ τῶν δύμαδων καὶ ὑπομάδων μελῶν, μὲ διαδικασίες ὑπαγορευόμενες στὸν μὲν κυρίαρχο πυρῆνα-κεντρικὸ ἄξονα καὶ τὰ δορυφοροῦντα αὐτὸν κράτη ἀπὸ τὴν μακροπρόθεσμο στρατηγικὴ του, στὶς δὲ περιφερειακὲς δύμαδες καὶ χῶρες ἀπὸ βραχυπρόθεσμα ὡφέλη στὴν καλύτερη μὲν περίπτωσι ἐνισχύσεως θετικῶν οἰκονομικῶν μεγεθῶν, στὴν δὲ χειρότερη ἀπλῶς καὶ κυρίως χρηματικῶν εἰσροῶν. Η ἀπόπειρα, ὅπως κάθε προσπάθεια ἐπιβολῆς τεχνητῶν λύσεων, εἶναι χρονοβόρος, ἐνεργειοβόρος, τελικὰ ἀναποτελεσματικὴ καὶ συνεπῶς συστηματικὰ φθοροποιός.

Στὶς 16-17 Ιουνίου 1997 τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο ὑπὸ τὴν ’Ολλανδικὴ Πρεδρία υἱοθέτησε τὴν Συνθήκη τοῦ ”Αμστερνταμ, τροποποιώντας τὴν προηγούμενη Συνθήκη τοῦ Μάαστριχτ. Καὶ μόνο τὸ γεγονὸς ὅτι γιὰ κάθε ἔξελιξι στὴν E.E. χρειάζεται κλασσικὴ Συνθήκη μεταξὺ τῶν Κρατῶν-μελῶν ἀποδεικνύει τὴν ἀνυπαρξία θεμελιώδους κυριαρχίας στὴν ἀφηρημένη ὄντότητα τῆς E.E. Η συγκεκριμένη ὑπόστασις τῆς E.E. καθορίζεται ἀπὸ Συνθῆκες, ποὺ μποροῦν νὰ ἀλλάξουν ἀπὸ ἄλλες Συνθῆκες ἢ μονομερεῖς καταγγελίες, ὅταν ἡ ἀπόκλισις

τῶν ζωτικῶν συμφερόντων τῶν κρατῶν-μελῶν καταστῆ φανερή.

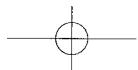
Τέσσερα εἶναι τὰ κύρια σημεῖα τῶν ἀποφάσεων:

- 1) Μεταβίβασις περαιτέρω δικαιοδοσιῶν ἐπὶ τοῦ τομέως τῶν ἐσωτερικῶν ὑποθέσεων καὶ τῆς δικαιοσύνης στὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Κοινότητος, διεγόμενος Τρίτος Πυλών. (Ἐλευθερώτερη κίνησις τῶν ἀτόμων ἐντὸς τῆς Κοινότητος ἐν συνδυασμῷ πρὸς αὐστηροτέρους ἐλέγχους στὰ ἔξωτερικὰ σύνορά της κατὰ τοὺς ὄρους τῶν Συμφωνιῶν τοῦ Schengen. Ἡ ἴδεα εἶναι νὰ σχηματισθῇ ἐνα τεχνητὸ αἴσθημα ἐσωτερικῆς ταυτότητος).
- 2) Ἐφαρμογὴ τοῦ Συμφώνου Σταθεροποίήσεως (Εύρωπαϊκὸ Συμβούλιο τοῦ Δουβλίνου, 12-14 Δεκεμβρίου 1996), ποὺ βασικὰ ὑποχρεώνει τὶς Χῶρες νὰ ἀποφεύγουν ὑπερβολικὰ ἐλλείμματα στὴν Δημόσια Διοίκησι κατὰ τὴν τρίτη φάσι τῆς Οἰκονομικῆς καὶ Νομισματικῆς Ἐνώσεως (ONE): προβλέπονται κατόπιν ἐπιμονῆς τῆς Γερμανίας καὶ ποινὲς γιὰ τὶς παραβαίνουσες τὶς ρῆτρες χῶρες.
- 3) Οἱ χῶρες-μέλη ἀναλαμβάνουν νὰ τοποθετήσουν στὴν πρώτη σειρὰ τῶν πολιτικῶν προτεραιοτήτων τῶν τὴν ἐπιτυχία ἐντονωτέρων ρυθμῶν ἀναπτύξεως καὶ ποσοστῶν ἀπασχολήσεως μέσῳ διεγερτικῶν παρεμβολῶν. (Ἡ Γερμανία ἐπέμεινε ὅμως στὸ νὰ μὴν παρασχεθοῦν δποιαδήποτε νέα κονδύλια εἰδικὰ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό).
- 4) Βήματα πρὸς σύστασι καὶ ἐνίσχυσι μιᾶς Κοινῆς Πολιτικῆς Ἐξωτερικῆς καὶ Ἀσφαλείας.

Τὸ (1) εἶναι φευδεπίγραφο. Τὸ (2) εἶναι ἀνεφάρμοστο ὅταν πρόκειται γιὰ τὶς ἰσχυρές χῶρες τοῦ Κεντρικοῦ "Αξονος (π.χ. τὴν Γαλλία στὴν πιθανὴ περίπτωσι ποὺ ἀντιμετωπίζουσα διαφορικὴ κρίσι λαμβάνει μέτρα τονώσεως τῆς οἰκονομικῆς τῆς δραστηριότητος μέσῳ δημοσίων δαπανῶν). Τὸ (3) εἶναι ρητορικό, ἀφοῦ στὸ Εύρωπαϊκὸ Μοντέλλο Ἀναπτύξεως δι Κατευθυντισμὸς καὶ Κρατισμὸς τῆς Οἰκονομίας προκαλοῦν ἐγγενῆ ἔλλειψι ἀνταγωνιστικότητος καὶ ἐπομένως ἀναγκαῖα χαμηλοὺς ρυθμοὺς αὐξήσεως καὶ ηὑξημένη ἀνεργία. Τέλος

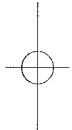
τὸ (4) εἶναι κατὰ βάσι ὁμολογία ἀποτυχίας (ν. Παράρτημα XXXIV). Τὸ μέγιστο κοινῆς ἀποδοχῆς ἡταν ὀλίγο, ἀλλὰ ἐπερπε πάσῃ θυσίᾳ νὰ φανῇ ἔστω καὶ κάποια ἐλάχιστη πρόοδος. Τὸ Σύστημα τῆς Τεχνητῆς Ἐξελίξεως ἀπαιτεῖ κάθε φορὰ μία πρόβασι ὁσοδήποτε μικρὴ σὲ κάποιο σημεῖο, γιὰ νὰ διατηρεῖται ἡ πίστις στὴν διατήρησι ὅρμης πρὸς τὴν ἀνέφικτο διοχλήρωσι. Κάθε Τεχνητὴ Ἐξέλιξις ἀποτελεῖ ἐπιχείρησι παραπλανήσεως τῆς πραγματικότητος, ἡ ὁποία πάντοτε εἶναι βαθύτατα ἀντιπαραγωγική. Ἡ βῆμα-πρὸς-βῆμα προσέγγισις μπορεῖ σὲ πρῶτο ἐπίπεδο νὰ ἀμβλύνῃ τὶς φυσικὲς ἀντιστάσεις, ἀλλὰ ἀπονευρώνει τὴν ἴδια τὴν δυναμικὴ τοῦ στόχου της: ὅταν οἱ ἀντιδράσεις ἀτονίσουν ἔχει μαζὶν νεκρωθῆ καὶ ἡ ἐνεργητικότης τῆς ἀφύσικης δράσεως. Τὸ συνολικὸ Δυναμικὸ ἰσορροπῆ τότε σὲ μηδενικὸ ἐπίπεδο. Ἔτσι οὔτε ὁ τεχνητὸς σκοπὸς ἐπιτυγχάνεται, οὔτε τὸ φυσικὸ τέλος ἐπιτελεῖται.

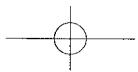
Στὶς 14 Δεκεμβρίου 1997 τὸ Εύρωπαϊκὸ Συμβούλιο στὸ Λουξεμβούργο ἀπεφάσισε τὴν ἔναρξι διαπραγματεύσεων τὸ ἐπόμενο ἔτος γιὰ τὴν ἔνταξι νέων χωρῶν στοὺς κόλπους τῆς Ε.Ε. σὲ δύο κύματα. Ἡ διαδικασία θὰ εἶναι μακροχρόνιος ἀφοῦ ἡ πρώτη διεύρυνσις δὲν ἀναμένεται πρὶν τὸ 2002 ἢ τὸ πολὺ (ὅπως ἐλπίζει ἡ Πολωνία δι' ἔαυτήν) τὸ 2001. Στὰ δύο κύματα ἀνήκουν πλεῖστες χῶρες τῆς Κεντρικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Εὐρώπης (Εἰκ. 135). Ἀντιθέτως στὸ NATO ἡ ἐπέκτασις εἶναι σύντονη, σύντομη ἀλλὰ καὶ ἐπιλεκτική. Ὁποιαδήποτε χώρα πρῶτα θὰ ἔντάσσεται στὴν Εύρωπαϊκὴ Ἀρχιτεκτονικὴ Ἀσφαλείας ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ ἐγγύησι τῶν H.P.A. (ἔνταξίς της στὸ NATO) καὶ ἀρκετὰ ἀργότερα θὰ εἰσέρχεται στὴν σφαῖρα ἐπιφροῆς τῆς Γερμανίας (ἔνταξίς της στὴν E.E.). Μὲ τὴν συμμετοχὴ της ἐξ ἄλλου στὴν Σύμπραξι, ἀκρως ἔξατομικευμένη ὅπως θὰ εἶναι, κάθε χώρα θὰ ἀπολαμβάνῃ σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὸ ἀγαθὸ ποὺ τὸ NATO προσφέρει-ἐγγύησι ἀσφαλείας καὶ στρατηγικὴ σημασία. Κατὰ τὴν διαδικασία ἐνσωματώσεως στὴν E.E. μία ὑποφήφια χώρα καὶ ὀλίγο ἔξειδικεύει τὴν πορεία της καὶ ἐλάχιστα, μηδενικὰ ἢ καὶ συνθέστερα ἀρνητικὰ μετέχει στὰ οίκονομικὰ ἀγαθὰ τῆς Ἐνώσεως. Τὸ παρωχημένο τῆς E.E. ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὶς χῶρες ποὺ παραλείπονται: (1) Ρωσία καὶ οἱ Εύρωπαϊκὲς χῶρες τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἐνώσεως (πλὴν τῶν Βαλτικῶν κρατῶν οἱ ὁποῖες συμπεριλαμβάνονται); (2) οἱ χῶρες τῆς πρώην

Γιουγκοσλανίας (πλήν Σλοβενίας) και ή 'Αλβανία' (3) ή Τουρκία. 'Η διακήρυξις της Ε.Ε. αύτοεχαιρετίσθη ώς θέτουσα «τέλος στις διαιρέσεις τοῦ παρελθόντος». Στὴν πραγματικότητα η νέα διαχωριστική γραμμή ἀφήνει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος Ρωσία, Γιουγκοσλανία και Τουρκία, τοὺς δυναμικωτέρους δηλαδὴ παράγοντες τῆς Ἀνατολικῆς Εύρωπης. "Οπως ή Τουρκία ἐδήλωσε, η ἀπόφασις αὐτὴ θὰ βλάψῃ τὴν ἴδια τὴν Ε.Ε. 'Η Τουρκία εἶχε ζητήσει τὴν ἔνταξί της μὲ τὴν πλήρη ὑποστήριξι τῶν Η.Π.Α.

'Η ἀντιπαράθεσις μεταξὺ τῶν δημιουργικῶν ἔξελίξεων στὸ NATO και τῶν ἐπιδερμικῶν διεργασιῶν στὴν Ε.Ε. εἶναι διαφανῆς. Τὸ πρῶτο θὰ διαδραματίσῃ πρωτεύοντα ρόλο στὶς μελλοντικὲς Εύρωπαικὲς ἔξελίξεις. 'Η δεύτερη θὰ εύρισκεται στὸ περιθώριο τῶν κοσμοϊστορικῶν ἔξελίξεων ἀκόμη και στὴν ἴδια τὴν περιφέρειά της. 'Εὰν ἀπὸ μνημειῶδες σφάλμα τῆς Ἡγεμονικῆς Δυνάμεως ή Γερμανία μπορέσῃ νὰ ἐπιβάλῃ μία δυναμικὴ ἀρχὴ ὀλοκληρώσεως τοῦ Εύρωπαικοῦ Χώρου ή ἵκανοῦ μέρους του, τότε ἵσως χρειασθῇ ἔνας Τρίτος Γερμανικὸς Πόλεμος (ὅπως τρεῖς ήσαν οἱ Καρχηδονιακοὶ και τρεῖς οἱ Μακεδονικοὶ ποὺ συνέστησαν τὴν Ρωμαϊκὴ Ἡγεμονία) πρὸς τελικὴ κατάφασι τῆς Ἀμερικανικῆς Κοσμοκρατορίας και ὀριστικὴ ἀποσύνδεσή της ἀπὸ τὴν Δυτικο-Ευρωπαικὴ Ιστορικὴ Φάσι.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ XXXII

ΒορειοΑτλαντική Συνθήκη, Washington, 4 Απριλίου 1949.

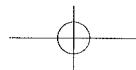
"Αρθρον 1. Τὰ Μέρη ἀναλαμβάνουν, ὅπως ἐκτίθεται στὸν Χάρτη τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, νὰ ἐπιλύουν οἰαδήποτε διεθνῆ διένεξι στὴν ὁποίᾳ δυνατὸν νὰ ὑπεισέρχωνται μὲ εἰρηνικὰ μέτρα κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε ἡ διεθνῆς εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια καὶ δικαιοσύνη νὰ μὴν διακινδυνεύουν, καὶ νὰ ἀπέχουν στὶς διεθνεῖς σχέσεις των ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ ἢ χρῆσι ἴσχύος (βίας) μὲ οἰονδήποτε τρόπο εῖναι ἀσυμίβαστος πρὸς τοὺς σκοποὺς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

"Αρθρον 2. Τὰ Μέρη θὰ συνεισφέρουν στὴν περαιτέρω ἀνάπτυξι εἰρηνικῶν καὶ φιλικῶν διεθνῶν σχέσεων ἴσχυροποιώντας τοὺς ἐλεύθερους θεσμούς των, προκαλώντας μία βελτιόνα κατανόησι τῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐτοὶ οἱ θεσμοὶ θεμελιώνονται, καὶ προωθώντας συνθῆκες σταθερότητος καὶ εύδαιμονίας. Θὰ ἐπιζητοῦν νὰ ἔξαφανίσουν τὴν σύγκρουσι στὶς διεθνεῖς οἰκονομικές πολιτικές των καὶ θὰ ἐνθαρύνουν οἰκονομικὴ συνεργασία μεταξὺ μερικῶν ἢ ὅλων ἐξ αὐτῶν.

"Αρθρον 3. Μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιτύχουν πιὸ ἀποτελεσματικὰ τοὺς ἀντικειμενικοὺς στόχους αὐτῆς τῆς Συνθήκης, τὰ Μέρη, χωριστὰ καὶ ἀπὸ κοινοῦ, μέσῳ συνεχοῦς καὶ ἀποτελεσματικῆς αὐτοβοηθείας καὶ ἀμοιβαίας συνδρομῆς, θὰ διατηρήσουν καὶ ἀναπτύξουν τὴν ἀτομικὴ καὶ συλλογικὴ ἵκανότητά των νὰ ἀνθίστανται ἔνοπλο ἐπίθεσι.

"Αρθρον 4. Τὰ Μέρη θὰ συσκέπτωνται μαζὶ ὅποτεδήποτε, κατὰ τὴν γνώμη ὅποιουσδήποτε ἐξ αὐτῶν, ἀπειλεῖται ἢ ἐδαφικὴ ἀκεραιότης, πολιτικὴ ἀνεξαρτησία ἢ ἀσφάλεια οἰονδήποτε ἐκ τῶν Μερῶν.

"Αρθρον 5. Τὰ Μέρη συμφωνοῦν ὅτι μία ἔνοπλος ἐπίθεσις ἐναντίον ἐνὸς ἢ περισσοτέρων ἐξ αὐτῶν στὴν Εὐρώπη ἢ Βόρειο Αμερικὴ θὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπίθεσις ἐναντίον ὅλων, καὶ συνεπῶς συμφωνοῦν ὅτι, ἐὰν μία τέτοια ἔνοπλος ἐπίθεσις συμβῇ, κάθε ἔνα ἀπὸ αὐτά, ἀσκώντας τὸ δικαίωμα τῆς ἀτομικῆς ἢ συλλογικῆς αὐτοαμύνης ἀνεγνωρισμένον ἀπὸ τὸ "Αρθρο 51 τοῦ Χάρτου τῶν Ἡνω-

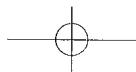
μένων 'Εθνῶν, θὰ συνδράμη τὸ Μέρος ἢ τὰ Μέρη ποὺ ὑφίστανται τὴν ἐπίθεσι λαμβάνοντας ὅνευ ἑτέρου, ἀτομικὰ καὶ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ὄλλα Μέρη, τέτοια δρᾶσι ποὺ νὰ ἔκτιμα ἀναγκαία, περιλαμβανομένης τῆς χρήσεως ἐνόπλου ἴσχυος (βίας), γιὰ τὴν ἀποκατάστασι καὶ διατήρισι τῆς ἀσφαλείας τῆς Βορειο-Ατλαντικῆς περιοχῆς.

Κάθε τέτοια ἔνοπλος ἐπίθεσις καὶ ὅλα τὰ ληφθέντα μέτρα σὰν συνέπεια αὐτῆς, θὰ ἀναφερθοῦν ἀμέσως στὸ Συμβούλιο 'Ασφαλείας. Τέτοια μέτρα θὰ τερματισθοῦν ὅταν τὸ Συμβούλιο 'Ασφαλείας ἔχει λάβει τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ἀποκατάστασι καὶ διατήρησι τῆς διεθνοῦς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας.

"Αρθρον 6. Γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ "Αρθροῦ 5, μία ἔνοπλος ἐπίθεσις ἐναντίον ἐνὸς ἢ περισσοτέρων ἀπὸ τὰ Μέρη ἔκτιμαται ὅτι περιλαμβάνει ἔνοπλο ἐπίθεσι:

(ἐναντίον τοῦ ἐδάφους οίουδήποτε ἀπὸ τὰ Μέρη στὴν Εύρωπη ἢ στὴν Βόρειο 'Αμερική, στὸ ἔδαφος τῆς Τουρκίας ἢ στὶς Νήσους ὑπὸ τὴν δικαιοδοσία οίουδήποτε ἀπὸ τὰ Μέρη στὴν περιοχὴ τοῦ Βορείου 'Ατλαντικοῦ βορείως τοῦ Τροπικοῦ τοῦ Καρκίνου· (ἐναντίον τῶν δυνάμεων, πλοίων ἢ ἀεροπλάνων οίουδήποτε ἀπὸ τὰ Μέρη, ὅταν αὐτὲς εὑρίσκονται μέσα ἢ ἐπάνω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἐδάφη ἢ σὲ διοιαδήποτε ὄλλη περιφέρεια τῆς Εύρωπης στὴν δοπία ἐστρατοπέδευαν δυνάμεις Κατοχῆς διοιουδήποτε ἀπὸ τὰ Μέρη τὴν ἡμερομηνία κατὰ τὴν δοπία ἢ Συνθήκη εἰσῆλθε εἰς ἴσχυν, ἢ στὴν Μεσόγειο Θάλασσα ἢ στὴν Βορειο-Ατλαντικὴ περιοχὴ τοῦ Τροπικοῦ τοῦ Καρκίνου.

"Αρθρον 10. Τὰ Μέρη μποροῦν, μὲ δόμοφωνη συμφωνία, νὰ προσκαλέσουν διοιοδήποτε ὄλλο Εύρωπαϊκὸ Κράτος ποὺ εἶναι σὲ θέσι νὰ προωθήσῃ τὶς ἀρχὲς τῆς Συνθήκης καὶ νὰ συνεισφέρῃ στὴν ἀσφάλεια τῆς ΒορειοΑτλαντικῆς περιοχῆς, νὰ ἐνταχθῇ εἰς αὐτὴν τὴν Συνθήκη. 'Οποιοδήποτε Κράτος προσκληθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο μπορεῖ νὰ γίνη Μέρος στὴν Συνθήκη καταθέτωντας τὰ "Οργανα 'Εντάξεως στὴν Κυβέρνησι τῶν Η.Π.Α. 'Η Κυβέρνησις τῶν Η.Π.Α. θὰ πληροφορήσῃ κάθε ἔνα ἀπὸ τὰ Μέρη περὶ τῆς καταθέσεως οίουδήποτε τέτοιου 'Οργάνου 'Εντάξεως.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ XXXIII

Σύμπραξις γιὰ τὴν Εἰρήνη (Partnership for Peace) 10-11 Ιανουαρίου 1994

Πρόσκλησις

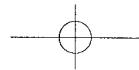
Ἐμεῖς, οἱ Ἀρχηγοὶ Κρατῶν καὶ Κυβερνήσεων τῶν μελῶν-χωρῶν τῆς Βορειο-Ατλαντικῆς Συμμαχίας, οἰκοδομώντας ἐπὶ τῆς στενῆς καὶ μακρᾶς συμπράξεως μεταξὺ τῶν ΒορειοΑμερικανικῶν καὶ Εὐρωπαίων Συμμάχων, ἔχομε ταχθῆ στὴν ἔξυφωσι τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς σταθερότητος στὸ σύνολο τῆς Εὐρώπης. Ἐπιθυμοῦμε ἐπομένως νὰ ισχυροποιήσωμε δεσμοὺς μὲ τὶς δημοκρατικὲς Χῶρες πρὸς Ἀνατολάς μας...

Ἐγκαινιάζομε σήμερα ἔνα ἄμεσο καὶ πρακτικὸ πρόγραμμα ποὺ θὰ μεταμορφώσῃ τὶς σχέσεις μεταξὺ NATO καὶ τῶν συμμετεχόντων Κρατῶν. Αὔτὸ τὸ νέο πρόγραμμα προβαίνει πέραν τοῦ διαλόγου καὶ τῆς συνεργασίας γιὰ νὰ σφυρηλατήσῃ μία πραγματικὴ «έταιρεία»-μία Σύμπραξι γιὰ Εἰρήνη. Προσκαλοῦμε ἐπομένως τὰ ἄλλα Κράτη ποὺ μετέχουν στὸ ΒορειοΑτλαντικὸ Συμβούλιο Συνεργασίας (NAEE) καὶ ἄλλες χῶρες τοῦ Συνεδρίου Ἀσφαλείας καὶ Συνεργασίας στὴν Εὐρώπη (CSCE) οἱ δποῖες ἔχουν τὴν ίκανότητα καὶ τὴν βούλησι νὰ συνεισφέρουν εἰς αὐτὸ τὸ πρόγραμμα, νὰ συνδεθοῦν μὲ ἐμᾶς εἰς αὐτὴ τὴν Σύμπραξι. Ἐνεργὸς συμμετοχὴ στὴν Σύμπραξι γιὰ τὴν Εἰρήνη θὰ παίξῃ σημαντικὸ ρόλο στὴν ἔξελικτικὴ διαδικασία τῆς διευρύνσεως τοῦ NATO.

Ἡ Σύμπραξις γιὰ τὴν Εἰρήνη, ἡ δποία θὰ λειτουργῇ ὑπὸ τὴν αὐθεντία τοῦ ΒορειοΑτλαντικοῦ Συμβουλίου, θὰ σφυρηλατήσῃ νέες σχέσεις ἀσφαλείας μεταξὺ τῆς ΒορειοΑτλαντικῆς Συμμαχίας καὶ τῶν Ἐταίρων γιὰ τὴν Εἰρήνη...

Ἐγγραφο Πλαισίου

1. Περαιτέρω στὴν πρόσκλησι ποὺ προεβλήθη ἀπὸ τοὺς Ἀρχηγοὺς Κρατῶν καὶ Κυβερνήσεων τοῦ NATO κατὰ τὴν συνάντησί των τῆς 10-11 Ιανουαρίου 1994, τὰ μέλη-Κράτη τῆς ΒορειοΑτλαντικῆς Συμμαχίας καὶ τὰ ἄλλα Κράτη ποὺ ὑπογράφουν αὐτὸ τὸ ἔγγραφο, ἀποφασισμένα νὰ βαθύνουν τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς δεσμούς των καὶ νὰ συνεισφέρουν περαιτέρω στὴν ἐνίσχυσι

τῆς ἀσφαλείας ἐντὸς τῆς Εύρω-' - Ατλαντικῆς περιοχῆς, συνιστοῦν διὰ τοῦ παρόντος, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ ΒορειοΑτλαντικοῦ Συμβουλίου Συνεργασίας, αὐτὴν τὴν Σύμπραξι γιὰ Εἰρήνη.

3. Τὰ ἄλλα Κράτη ποὺ ὑπογράφουν αὐτὸ τὸ ἔγγραφο θὰ συνεργασθοῦν μὲ τὸν 'Οργανισμὸ ΒορειοΑτλαντικῆς Συνθήκης στὴν ἐπιδίωξι τῶν κάτωθι στόχων:

(α) διευκόλυνσις τῆς διαφάνειας στὸν σχεδιασμὸ ἔθνικῆς ἀμύνης καὶ στὶς διαδικασίες χρηματοδοτήσεως·

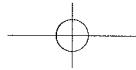
(β) ἔξασφάλισις δημοκρατικοῦ ἐλέγχου τῶν ἀμυντικῶν δυνάμεων·

(γ) διατήρησις τῆς ίσχύος καὶ ἐτοιμότης νὰ συνεισφέρουν, ὑπὸ τὴν αἵρεσι συνταγματικῶν παραμέτρων, σὲ ἐπιχειρήσεις ὑπὸ τὴν αὐθεντία τῶν 'Ηνωμένων 'Εθνῶν καὶ / ή ὑπὸ τὴν εὐθύνη τοῦ Συνεδρίου γιὰ τὴν 'Ασφάλεια καὶ Συνεργασία στὴν Εύρωπη'

(δ) ἡ ἀνάπτυξις συνεργατικῶν στρατιωτικῶν σχέσεων μὲ τὸ NATO, μὲ τὸν σκοπὸ κοινοῦ σχεδιασμοῦ, ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀσκήσεων γιὰ νὰ ἐνισχυθῇ ἡ ἴκανότης των νὰ ἀναλαμβάνουν ἀποστολὲς στὸ πεδίο τῶν εἰρηνευτικῶν ἐνεργειῶν, ἀναζητήσεως καὶ διασώσεως, ἀνθρωπιστικῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ ἄλλων δράσεων ὅπως μπορεῖ ἀκολούθως νὰ συμφωνηθῇ·

(ε) ἡ ἀνάπτυξις, μακροπροθεσμώτερα, δυνάμεων ποὺ εἶναι σὲ καλύτερη θέσι νὰ δροῦν μαζὶ μὲ αὐτὲς τῶν μελῶν τῆς ΒορειοΑτλαντικῆς Συμμαχίας.

4. Τὰ ἄλλα ὑπογράφοντα Κράτη θὰ παράσχουν στὶς NATΟικὲς 'Αρχὲς Παραστατικὰ "Ἐγγραφα ποὺ θὰ προσδιορίζουν τὰ βήματα ποὺ θὰ πάρουν γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τοὺς πολιτικοὺς σκοποὺς τῆς Συμπράξεως, καὶ τὰ στρατιωτικὰ καὶ ἄλλα κεφάλαια (assets) ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν σὲ δραστηριότητες τῆς Συμπράξεως. Τὸ NATO θὰ προτείνῃ ἔνα πρόγραμμα ἀσκήσεων τῆς Συμπράξεως καὶ ἄλλες δραστηριότητες συμβατὲς πρὸς τοὺς στόχους τῆς Συμπράξεως. Βασιζόμενη εἰς αὐτὸ τὸ πρόγραμμα καὶ στὸ Παραστατικὸ

"Εγγραφο, κάθε ύπογράφον Κράτος θὰ ἀναπτύξῃ ἔνα ἐξατομικευμένο Πρόγραμμα Συμπράξεως πρὸς τὸ NATO.

...

6. Τὰ ἄλλα ύπογράφοντα Κράτη ἀποδέχονται τὶς ἀκόλουθες προδιαγραφές:

—(αὐτὰ ποὺ προβλέπουν συμμετοχὴ σὲ ἀποστολὲς ἀναφερόμενες στὴν παράγραφο 3(d) θὰ λαμβάνουν μέρος, ὅπου αὐτὸ εἶναι κατάλληλο, στὶς σχετικὲς ΝΑΤΟικὲς ἀσκήσεις·

—(θὰ χρηματοδοτοῦν τὴν ἴδική τῶν συμμετοχὴ στὶς δραστηριότητες τῆς Συμπράξεως, καὶ θὰ ἐπιδιώκουν καὶ ἄλλως νὰ συμμερίζωνται τὰ βάρη ἐκτελέσεως ἀσκήσεων στὶς ὁποῖες λαμβάνουν μέρος·

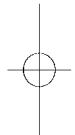
—(μποροῦν νὰ στείλουν, μετὰ ἀπὸ κατάλληλη συμφωνίᾳ, μόνιμους Ἀξιωματικοὺς-συνδέσμους πρὸς ἔνα χωριστὸ Συντονιστικὸ Κύτταρο τῆς Συμπράξεως στὸ Mons (Βέλγιο) τὸ ὄποιο, ὑπὸ τὴν αὐθεντία τοῦ ΒορειοἈτλαντικοῦ Συμβουλίου, θὰ ἐκτελεῖ τὸν ἀναγκαῖο στρατιωτικὸ σχεδιασμὸ πρὸς ἐφαρμογὴ τῶν προγραμμάτων τῆς Συμπράξεως·

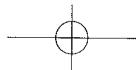
—(τὰ μετέχοντα Κράτη σὲ σχεδιασμὸ καὶ στρατιωτικὲς ἀσκήσεις θὰ ἔχουν πρόσβασι σὲ ὡρισμένα τεχνικὰ δεδομένα τοῦ ΝΑΤΟ σχετικόμενα πρὸς τὴν διεπιχειρησιακότητα·

—(οἰκοδομώντας ἐπὶ τῶν μέτρων τοῦ CSCE γιὰ ἀμυντικὸ σχεδιασμό, τὰ ἄλλα ύπογράφοντα Κράτη καὶ οἱ χῶρες τοῦ ΝΑΤΟ θὰ ἀνταλλάσσουν πληροφορίες ἀναφορικὰ μὲ τὰ βήματα ποὺ ἔχουν γίνει ἢ γίνονται πρὸς προώθησι διαφάνειας στὸν ἀμυντικὸ σχεδιασμὸ καὶ χρηματοδότησι καὶ πρὸς ἐξασφάλισι τοῦ δημοκρατικοῦ ἐλέγχου τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων·

—(μποροῦν νὰ μετέχουν εἰς μία ἀμφίδρομο ἀνταλλαγὴ πληροφοριῶν ἐπὶ τοῦ ἀμυντικοῦ σχεδιασμοῦ καὶ χρηματοδότησεως ποὺ θὰ ἀναπτυχθῇ ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ NACC / Συμπράξεως γιὰ τὴν Εἰρήνη.

7. Τηρώντας τὸ ὅτι ἔχουν ταχθῆ στοὺς στόχους αὐτῆς τῆς Συμπράξεως γιὰ τὴν

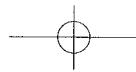
Εἰρήνη, τὰ μέλη τῆς ΒορειοΑτλαντικῆς Συμμαχίας θά:

—(ἀναπτύξουν μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα ὑπογράφοντα Κράτη μία διαδικασία σχεδιασμοῦ καὶ ἐπανεξετάσεως γιὰ νὰ παράσχουν μία βάσι καθορισμοῦ καὶ ἀξιολογήσεως δυνάμεων καὶ ίκανοτήτων τῶν ὑπογραφόντων Κρατῶν ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν διαθέσιμες ἀπὸ αὐτὰ σὲ πολυεθνικὴ ἐκπαίδευσι, ἀσκήσεις καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν συνδυασμῷ πρὸς Συμμαχικὲς δυνάμεις.

—(προωθήσουν στρατιωτικὸ καὶ πολιτικὸ συντονισμὸ στὸ Στρατηγεῖο τοῦ NATO μὲ τὸ σκοπὸ νὰ παράσχουν κατεύθυνσι καὶ καθοδήγησι σχετικὰ μὲ δραστηριότητες τῆς Συμπράξεως μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα ὑπογράφοντα Κράτη, περιλαμβανομένου σχεδιασμοῦ, ἐκπαιδεύσεως, ἀσκήσεων καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ δόγματος.

8. Τὸ NATO θὰ συσκεφθῇ μὲ ὅποιοδήποτε ἐνεργὸ συμμέτοχο στὴν Σύμπραξι ἐὰν αὐτὸς ὁ Ἐταῖρος ἀντιληφθῇ μία ἀμεσο ἀπειλὴ κατὰ τῆς ἐδαφικῆς του ἀκεραιότητος, πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας ἢ ἀσφάλειας.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ XXXIV

Ἡ Συνθήκη τοῦ Ἀμστερνταμ

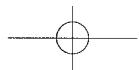
Ἡ λεγομένη Διακυβερνητικὴ Διάσκεψις στὴν Εύρωπαικὴ "Ἐνωσι κατέληξε μετὰ ἀπὸ μακροτάτη ὑπερδεκαπεντάμηνο κύησι σὲ πενιχρότατα ἀποτελέσματα σύμμετρα τῆς στρατηγικῆς ἀσφείας καὶ ἀδυναμίας τῆς Εύρωπαικῆς Ἐνώσεως. Ἡ Συνθήκη τοῦ Ἀμστερνταμ (16-17 Ἰουνίου 1997) περιλαμβάνει κυρίως τὴν μεταφορὰ στὴν Κοινότητα ἀρμοδιοτήτων στὸ πεδίο τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης (ὁ Τρίτος Πυλῶν τῆς Ἐνώσεως): ἐλευθέρα διακίνησις προσώπων στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἐνώσεως ἔξισορροπούμενη ἀπὸ αὐστηροὺς ἐλέγχους στὰ ἐξωτερικὰ σύνορα τῶν Κρατῶν ποὺ ἔχουν ὑπογράφει τὴν Συνθήκη Schengen. Δύο Ἀποφάσεις ἐπίσης συνεφωνήθησαν, ἡ πρώτη οἰκονομικοῦ περιορισμοῦ τῶν Κρατῶν-Μελῶν, ἡ δευτέρα ρητορικοῦ χαρακτῆρος στὸν τομέα ἐπίσης τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς. Ἔτσι:

α) ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴ τὸ Σύμφωνο Σταθεροποιήσεως τοῦ Εύρωπαικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δουβλίνου (12-14.12.1996) ποὺ ὑποχρεώνει τὰ Κράτη νὰ ἀποφεύγουν ὑπέρμετρα ἐλλείματα στὴν Δημόσια Διοίκησι κατὰ τὴν τρίτη φάσι τῆς Οἰκονομικῆς καὶ Νομισματικῆς Ἐνώσεως (δ^aU), ἐπὶ ποινῇ οἰκονομικῶν κυρώσεων καὶ ρητρῶν.

β) τὰ κράτη-μέλη ἀνέλαβαν νὰ θέσουν σὲ πρώτη βαθμίδα πολιτικῆς προτεραιότητος τὴν βελτίωσι τῆς αὐξήσεως τοῦ ἐθνικοῦ προϊόντος καὶ τῆς ἀπασχολήσεως, λαμβάνοντας μέσα τονωτικά, χωρὶς ὅμως προσδιορισμὸ ἢ ἐξειδίκευσι τῆς φύσεώς των καὶ χωρὶς διοχέτευσι καὶ τοποθέτησι κονδυλίων γιὰ τὴν ὑλοποίησί των.

Στὸ καίριο θέμα τῆς Πολιτικῆς Ἐξωτερικῶν καὶ Κοινῆς Ἀσφαλείας (ΠΕΚΑ) ἡ ἐξουθενωτικὴ καρκινοβάτησις τῆς Ε.Ε. εἶναι ίδιαιτέρως ἀποκαλυπτικὴ τῶν ἀντιτόνων ἐλκυθμῶν στὸ ἐσωτερικό της. Τὰ κύρια σημεῖα τῶν σχετικῶν συμβιβαστικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τοῦ θέματος εἶναι τὰ ἔξῆς:

1) Σὲ ζητήματα ΠΕΚΑ υἱοθετεῖται ἡ δυνατότης ἀποφάσεων πλειοψηφίας καὶ

δύχι πάντοτε δόμοφωνίας. Τὰ χράτη-μέλη μποροῦν νὰ «ἀπόσχουν δημιουργικὰ» ἀπὸ μία ἀπόφασι. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν θὰ λάβουν μέρος στὴν ὑλοποίησι τῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ τὴν κωλύσουν. Ἡ διαφωνία δὲν εἶναι πλέον αὐτόματα πλῆρες veto (καταφήφισις), ἀλλὰ ἐνδέχεται νὰ ἐκδηλωθῇ ὡς μειοφηφία (ἀποχή). Ἡ πλειοφηφία πρέπει νὰ ἀποτελεῖται τουλάχιστον ἀπὸ τὰ 2 /3 τῶν Κρατῶν, ἐὰν ἀντιπροσωπεύουν ἐπαρκῆ πληθυσμό (διαφορικὴ φῆφος).

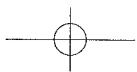
Ἡ αὐτὴ πλειοφηφικὴ διαδικασία θὰ ἀκολουθεῖται καὶ στὸ Συμβούλιο τῶν Υπουργῶν 'Εξωτερικῶν τῆς Ε.Ε. προκειμένου περὶ «κοινῶν δράσεων» καθ' ὅσον αὐτὲς γίνονται στὰ πλαίσια μιᾶς «κοινῆς στρατηγικῆς» ἀποφασισμένης ἀπὸ τὸ Εύρωπαϊκὸ Συμβούλιο ('Αρχηγοὶ Κρατῶν καὶ Πρωθυπουργοί). Οἱ ἀποφάσεις ποὺ θὰ ἔμπειριέχουν στρατιωτικὲς παραμέτρους ἀπαιτοῦν δόμοφωνία. Στὶς μὴ στρατιωτικῆς φύσεως ἀποφάσεις ἡ χρήσις τοῦ δικαιώματος τοῦ ἄδων θὰ πρέπει νὰ ἀναφέρεται σὲ σοβαροὺς λόγους ποὺ θὰ πρέπη νὰ ἔξηγοῦνται.

2) Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Εύρωπαϊκοῦ Συμβουλίου θὰ ἐκτελῇ χρέη μονίμου ἐκπροσώπου γιὰ θέματα ΠΕΚΑ. Εἰδικοὶ ἐκπρόσωποι θὰ μποροῦν ἐπίσης νὰ δορίζωνται γιὰ συγκεκριμένα ζητήματα.

3) Δημιουργεῖται μία Μονὰς Σχεδιασμοῦ Πολιτικῆς καὶ ταχείας Ἐτοιμότητος παρὰ τὸν Γενικὸ Γραμματέα τοῦ Εύρωπαϊκοῦ Συμβουλίου μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάλυσι θεμάτων ΠΕΚΑ καὶ τὴν παρουσίασι ἐναλλακτικῶν δυνατοτήτων ἀποφάσεων.

4) Στὸ πεδίο τῆς ΠΕΚΑ περιλαμβάνονται ἀνθρωπιστικὲς ἀποστολές, ἀποστολὲς εἰρηνευτικὲς ἢ στρατιωτικὲς ἀποστολὲς διαχειρίσεως κρίσεων.

5) Ἐπανακαταφάσκεται ἡ διατύπωσις τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht γιὰ τὴν ἄμυνα: «ἡ ΠΕΚΑ ἔμπειριέχει τὸ σύνολο τῶν θεμάτων σχετικὰ μὲ τὴν ὀσφάλεια τῆς Ἐνώσεως, περιλαμβανομένης τῆς προοδευτικῆς διαρθρώσεως μιᾶς πολιτικῆς Κοινῆς... ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ὀδηγήσῃ σὲ μία Κοινὴ Ἀμυνα...». Ἡ Συνθήκη τοῦ "Αμστερνταμ προσθέτει: «...ἐὰν τὸ Εύρωπαϊκὸ Συμβούλιο τὸ ἀποφασίσῃ».

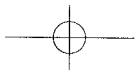

Η αμηχανία τῆς ἀποτυχίας μιᾶς σημαντικῆς προόδου πρὸς τὴν Εύρωπαική ὁλοκλήρωσι εἶναι προφανῆς. Προφανῆς ἐπίσης εἶναι ἡ ἐπιμονὴ τοῦ "Αξονος νὰ ἐπιβάλῃ μικρὰ ἔστω βήματα πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι, γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ φευδαίσθησις τῆς ὁρμῆς. Τὸ ἐγχείρημα εἶναι ἀσταθὲς καὶ ἀναμένει ἀπλῶς τὴν εὔκαιρία γιὰ νὰ καταρρεύσῃ.

Τὰ σημαντικώτερα σημεῖα ὡς πρὸς τὴν ΠΕΚΑ εἶναι τὸ (1) καὶ (5). Τὸ (1) ἀδρανοποιεῖ τὶς διαφοροποιήσεις συμφερόντων τῶν μικρῶν χωρῶν ὑπὲρ τοῦ ἀποφασιστικοῦ Εύρωπαικοῦ "Αξονος καὶ πυρῆνος. Τὸ (2) προετοιμάζει τὴν δυνατότητα ταχυτέρων προβάσεων, ἐκ μέρους τῆς Γερμανίας, ὅταν οἱ συνθῆκες τὸ εὐοδώνουν, χωρὶς τὴν ἀνάγκη συνάφεως Νέας Συνθήκης, ἀλλὰ μὲ μόνη τὴν ἐκμαιευθησομένη ἀπόφασι τοῦ Συμβουλίου. "Ετσι ὅμως τὰ Κράτη ἀπεμπολοῦν ἐκ τῶν προτέρων συστατικὰ τῆς ὑποστάσεώς των κυριαρχικὰ δικαιώματα: ὅποιοισδήποτε νέοι ὄρισμὸς καὶ Δόγμα Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Πολιτικῆς Ἀσφαλείας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀποφασίζεται κάθε φορὰ ἀπὸ ἓνα Κράτος, ἐκτὸς ἐὰν τὸ κράτος εἶναι ὀντότης περιωρισμένης κυριαρχίας. Τὸ τελευταῖο συμβαίνει ἐὰν βασικὰ δικαιώματα στοὺς τομεῖς αὐτοὺς ἔχουν ἐκχωρηθῇ ἐκ τῶν προτέρων σὲ θεσμὸ μὴ Ἐθνικοῦ Ἐπιπέδου, ὅπως στὸ Εύρωπαικὸ Συμβούλιο καὶ νὰ διαδραματίζῃ ἔτσι ρόλο στὴν λῆψι τῶν ἀποφάσεων. Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ή Χώρα θὰ μετέχῃ στὸ Συμβούλιο εἶναι ἔωλο:

- α) τὸ κύριο θέμα εἶναι ὅτι μπορεῖ νὰ εἰσαχθῇ μείζων ἀλλαγὴ στὸ Συμβατικὸ Καθεστώς ποὺ διέπει τὶς διακρατικὲς σχέσεις χωρὶς ἀλλαγὴ Συνθήκης.
- β) ἡ συμμετοχὴ στὸ Συμβούλιο καὶ οἱ ὄροι τῆς μποροῦν νὰ ἀλλάξουν στὸ μέλλον·
- γ) ἡ δυνατότης πιέσεως σὲ μικρὲς Δυνάμεις πολλαπλασιάζεται μὲ τὸ σύστημα τῆς «δημιουργικῆς ἀποχῆς».

"Οσο ὅμως εἰσάγεται τεχνητότης καὶ βιασμὸς στὸ σύστημα, τόσο ἀσταθέστερο καὶ ἀδυνατότερο γίνεται. Ὁ βιασμὸς εἶναι ἀλλο πρᾶγμα καὶ ἡ βία ἀλλο. Η δεύτερη μπορεῖ νὰ λειτουργῇ ὑπὲρ τῆς φυσικῆς ροπῆς ἐνὸς συστήματος· ὁ πρῶτος στρέφεται πάντοτε ἐναντίον τῆς.

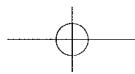

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16.

Πολιτική Εύρωπαϊκή "Ενωσις και Έθνική Ανεξαρτησία: 'Ο "Αξων,
ò Κινητήριος Πυρήν και οι Μικρές Δυνάμεις.

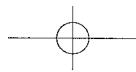
Στὸ ἐπιδιωκόμενο νέο σύστημα λήψεως ἀποφάσεων δὲν ἔχει διευχρινισθῇ ἀκόμη ὁ ρόλος τῶν μειοφηφούντων μελῶν, δηλαδή, στὴν οὐσίᾳ, τῶν χωρῶν ποὺ δὲν θὰ παρακολουθοῦν τὸ Διευθυντήριο στὶς κατευθύνσεις του. Ἡ Μ. Βρεττανία ἀναμφίβολα θὰ ἀντιταχθῇ σθεναρὰ στὸ νέο Ἡπειρωτικὸ Σύστημα, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖ ἀναίρεσι τῆς ἀμεταβλήτου Ἀγγλικῆς πολιτικῆς στὴν Εύρωπη ἀπὸ τὴν ἈγγλοΙσπανικὴ σύγκρουσι τοῦ 1585. Πρὸ δὲ τοῦ οἰκουμενικοῦ οὐρανοῦ εἶχε ἀσκήσει Veto σὲ πρότασι συσφίγξεως τοῦ καθεστῶτος Ἀσφαλείας τῆς Εύρωπαϊκῆς Ένώσεως ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ΔυτικοΕύρωπαϊκή "Ενωσι. 'Εὰν ποτὲ δεχθῇ, γιὰ εἰδικοὺς λόγους, τὴν ἀρχὴ τῆς Κοινῆς Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς και Ἀσφαλείας, αὐτὸ θὰ γίνῃ ὑπὸ τὸν ὄρο ὅτι οἱ διαφωνοῦσες πρὸς τὴν πλειοφηφικὴ ἀπόφασι χῶρες θὰ δύνανται ὅχι μόνον νὰ μὴν συμμετέχουν στὴν διεκπεραίωσι τῆς ληφθείσης ἀποφάσεως, ἀλλὰ και νὰ διαχωρίζουν τὴν θέσι των ἀπὸ αὐτή, ἀκολουθοῦσες ἄλλη πολιτική. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι διατάξεις οἱ οἵτινες τῆς νέας ἐξελίξεως ἀποκαλοῦν «Βρεττανικὸ ἐνύπνιο». Ἀπὸ τὸ μέρος της, ἡ Ἀγγλικὴ διπλωματία θέλει νὰ φαίνεται ὅτι βλέπει τὴν ὅλη ὑπόθεσι ως διαπραγμάτευσι: τὸ προτεινόμενο σχέδιο εἶναι μία πρώτη δοκιμὴ και θὰ ἀνεμένετο ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ ἔχῃ μεγιστοποιήση τοὺς ὄρους της.

Πέρα ἀπὸ τὶς ἀμοιβαῖες αὐτὲς ἀσπονδεις φιλοφρονήσεις, ἡ Ἐπιτροπὴ σχεδιάζει ἔνα σύστημα ὅπου τὰ μειοφηφοῦντα κράτη-μέλη δὲν θὰ ὑποχρεώνονται μὲν ἵσως νὰ συμμετάσχουν στὴν δρᾶσι ἐφαρμογῆς τῆς πλειοφηφικῆς ἀποφάσεως (μὲ στρατιωτικὴ π.χ. ὑποστήριξι), ἀλλὰ θὰ δεσμεύωνται πάντως ἀπὸ αὐτὴ και θὰ βοηθοῦν στὴν ἐκτέλεσί της μὲ ἐμμεσώτερους τρόπους (διπλωματικὴ παρέμβασι, ἡ τουλάχιστον, οίκονομικὴ χορηγία). Κατὰ παραχώρησι, ὁ ΓαλλοΓερμανικὸς "Αξων και τὸ ὄργανόν του, ἡ Ἐπιτροπή, θὰ μποροῦσαν νὰ ἀνεχθοῦν και ὀλοσχερῆ ἀπουσία μιᾶς διαφωνούσης χώρας-μέλους ἀπὸ τὴν ὑλοποίησι τῆς ἀποφάσεως, ὅχι ὅμως ἀσφαλῶς ἀνεξάρτητο πολιτική της στὸ συγκεκριμένο θέμα: αὐτὸ θὰ ἀνατρέψε τὸν ἀμεσο στρατηγικὸ στόχο τῶν νέων

ρυθμίσεων, τὴν δυναμικώτερη δηλαδή πολιτικοϊστορική διλογία της Ενώσεως ύπό τὸν ΓαλλοΓερμανικὸν "Αξονα. "Αν καὶ ἀρκετὴ σημασία ἔχει γιὰ μερικὲς σχετικὰ ισχυρότερες χῶρες τὸ ποὺ ἀκριβῶς θὰ τεθῇ ἡ γραμμὴ συνοχῆς γιὰ τὶς πλειοφυικὲς ἀποφάσεις, ἐντούτοις γιὰ τὶς μικρότερες ἡ οὐσία τοῦ ζητήματος ἐκφεύγει πλήρως ἀπὸ τὸν προσδιορισμὸν αὐτό. Γιὰ τὴν Ἀγγλία, τὴν Ἰταλία ἢ καὶ γιὰ τὴν Ἰσπανία, ὁ φόβος εἶναι κατὰ πόσο καὶ ὑπὸ ποιὰ μορφὴ θὰ δεσμεύωνται ἀπὸ ἀπόφασι τὴν ὅποια δὲν συμμερίζονται ἢ δὲν ἐπιθυμοῦν· γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ φόβος εἶναι κατὰ πόσο καὶ ὑπὸ ποιὰ μορφὴ θὰ δεσμεύεται ἀπὸ ἀπόφασι ποὺ ἀντιβαίνει στὰ συμφέροντά της, ἀκόμη καὶ τὰ ζωτικά. Στὴν πραγματικότητα, τὴν τοπικὴ Δύναμι δὲν καλύπτει προφανῶς οὔτε κάποιος βαθμὸς ἐλευθερίας καὶ ἀποστασιοποιήσεως ἀπὸ τυχὸν πλειοφυικὴ ἀπόφασι ἐναντίον τῶν συμφερόντων της. Γιὰ τὴν διαφύλαξι ἀκεραίου τοῦ ζωτικοῦ δρίζοντος δράσεώς της χρειάζεται κατ' ἐλάχιστον τὴν ισχὺ τῆς ἀρχῆς τῆς ὁμοφωνίας στὴν λῆψι ἀποφάσεων ἐπὶ θεμάτων ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Ἀσφαλείας, δηλαδὴ ἀπαιτεῖται ἡ αὐτόματος ἀρνησικυρία τοῦ διαφωνοῦντος —πλήρης καὶ ἀπόλυτος. "Οχι βεβαίως δτι καὶ αὐτὸ μπορεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ ἔξασφαλίσῃ τὰ συμφέροντα κάθε (μικρῆς) χώρας. Ἀπλῶς (α) τουλάχιστον ἀφήνει σὲ μία ἴκανή καὶ γνωστικὴ Κυβέρνησι περιθώρια ἐπιτυχοῦς διαπραγματεύσεως· (β) ἐπιτρέπει ἐπίσης, σὲ κρίσιμες περιστάσεις, τὴν δυνατότητα ἀποφασιστικῶν στάσεων μὲ μακροπρόθεσμες ἐπιπτώσεις· καὶ (γ) μὲ κατάλληλο συνδυασμὸν ἐξωτερικῆς ως πρὸς τὸ σύστημα Μεγάλης Δυνάμεως μπορεῖ νὰ γίνη μοχλὸς μείζονος ἐπιδράσεως στὴν ὑπαρξί, φύσι καὶ ἔξελιξι τοῦ Εύρωπαϊκοῦ Συστήματος.

Ἡ αὐτόματος ἀρνησικυρία, καὶ ὅχι ἀπλῶς τὸ αὐτόματο δικαίωμα τοῦ veto, σὲ περίπτωσι διαφωνίας, γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματική, δὲν πρέπει νὰ συνδέεται μὲ τὴν ὑπαρξὶ ζωτικοῦ συμφέροντος ως προϋπόθεσι ἀσκήσεώς της (στὰ θέματα Ἀσφαλείας καὶ Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς) ἐὰν ἡ πλήρωσις ἢ μὴ τῆς προϋποθέσεως αὐτῆς μπορεῖ νὰ ἐκλαμβάνεται ως νομικὴ διεκδίκησις προβλητέα (καὶ μάλιστα ὑποχρεωτικῶς) εἰς ἀρμόδιο Δικαστικὸ θεσμὸ τοῦ Συστήματος. Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ ἡ διαφωνία χωρὶς τὴν ἐπίκλησι ζωτικοῦ συμφέροντος πρέπει νὰ ἀρκῇ γιὰ νὰ ἐνεργοποιῇ αὐτομάτως τὴν ἀρνησικυρία. Ἡ πολιτικὴ δια-

πραγμάτευσις ποὺ καταλήγει εἰς συμφωνία ἢ διαφωνία εἶναι θέμα ίκανότητος εἰς χείρας τῆς ὑπευθύνου ἔθνικῆς κυβερνήσεως· ἡ νομικὴ κρίσις ἐπὶ δικαιώματος νετο εἶναι ἐχχώρησις ἔθνικῆς ἀνεξαρτησίας εἰς ὑπερεθνικὸ Σύστημα, ἀσχέτως εύνοϊκοῦ ἢ μὴ ἀποτελέσματος· εἶναι ἐπομένως τρόπος ἀποφυγῆς τῆς εὐθύνης χειρισμοῦ τοῦ θέματος ἐκ μέρους τῶν ὑπευθύνων.

Tὸ minūtum λοιπὸν τῶν ἐγγυήσεων γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία μιᾶς (μικρῆς ἴδιως) χώρας στὸ παρὸν Εύρωπαϊκὸ Σύστημα εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας στὴν λῆψι ἀποφάσεων, δηλαδὴ τῆς αὐτομάτου ἀρνησικυρίας σὲ περίπτωσι διαφωνίας. Δὲν πρέπει νὰ διαφοροποιεῖται ἡ ἀρνησικυρία ἀπὸ τὴν διαφωνία σὲ θέματα πρωτίστως Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Ἀσφαλείας. Ἡ ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας, πρέπει ἐμφατικὰ νὰ τονισθῇ, εἶναι τὸ ἀπόλυτο minūtum: διότι ἀσφαλῶς δὲν ἐξασφαλίζει μία μικρὴ σχετικὰ χώρα ἀπὸ τὶς πολιτικές, διπλωματικὲς καὶ οἰκονομικὲς πιέσεις γιὰ νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν γραμμὴ τῆς «κινητηρίου διμάδος» σὲ κάθε δεδομένη περίπτωσι: πραγματικὲς ἐγγυήσεις δίδουν μόνον κατάλληλοι συνδυασμοὶ συμφερόντων καὶ στρατηγικῶν στόχων. Ἄλλα καὶ αὐτὸ τὸ ἐλάχιστο ἐξασφαλίσεως φαίνεται νὰ ἐγκατέλειφε προσφάτως ἡ Ἑλλάς. Ὁ Πρωθυπουργὸς ἐδήλωσε κατὰ τὶς μετακινήσεις του κατὰ μῆκος τοῦ ΓερμανοΓαλλικοῦ "Αξονος ὅτι ἀποδέχεται τὴν πολιτικὴ ὀλοκλήρωσι τῆς E.E. καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς (ἀναλογικῆς) πλειοφηφίας στὴν λῆψι ἀποφάσεων. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἄντικρυς ἀπεμπόλησι τῆς ἀρχῆς τῆς ἔθνικῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ συνιστᾶ σοβαρώτατο κίνδυνο γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς χώρας. Τὸ σφάλμα εἶναι τόσο βαρύτερο καὶ ἀδικαιολογώτερο ὅσο δὲν πρόκειται γιὰ ἀπαξ παραβίασι τῆς ἀρχῆς ἐπὶ συγκεκριμένου ζητήματος, ἀλλὰ συστηματικὴ ἐχχώρησι ἔθνικῶν Δικαιωμάτων de facto στὸ Διευθυντήριο τῆς E.E., τὸν ΓερμανοΓαλλικὸ "Αξονα.

Μία Συνθήκη κατὰ τὴν ὁποία τὸ δικαίωμα λήψεως ἀποφάσεων ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων εἰς ἓνα ἐκ τῶν συμβαλλομένων μερῶν παρέχεται ἐκ τῶν προτέρων εἰς ἄλλο ἢ ἄλλα συμβαλλόμενα μέρη εἶναι συνθήκη ὑποτελείας. Καὶ μάλιστα ὅταν ἡ δικαιοδοσία δὲν περιορίζεται εἰς ρητὲς ἀνειλημμένες ὑποχρεώσεις